

10^E JAARGANG N^O 35 — 14 NOVEMBER 1930 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

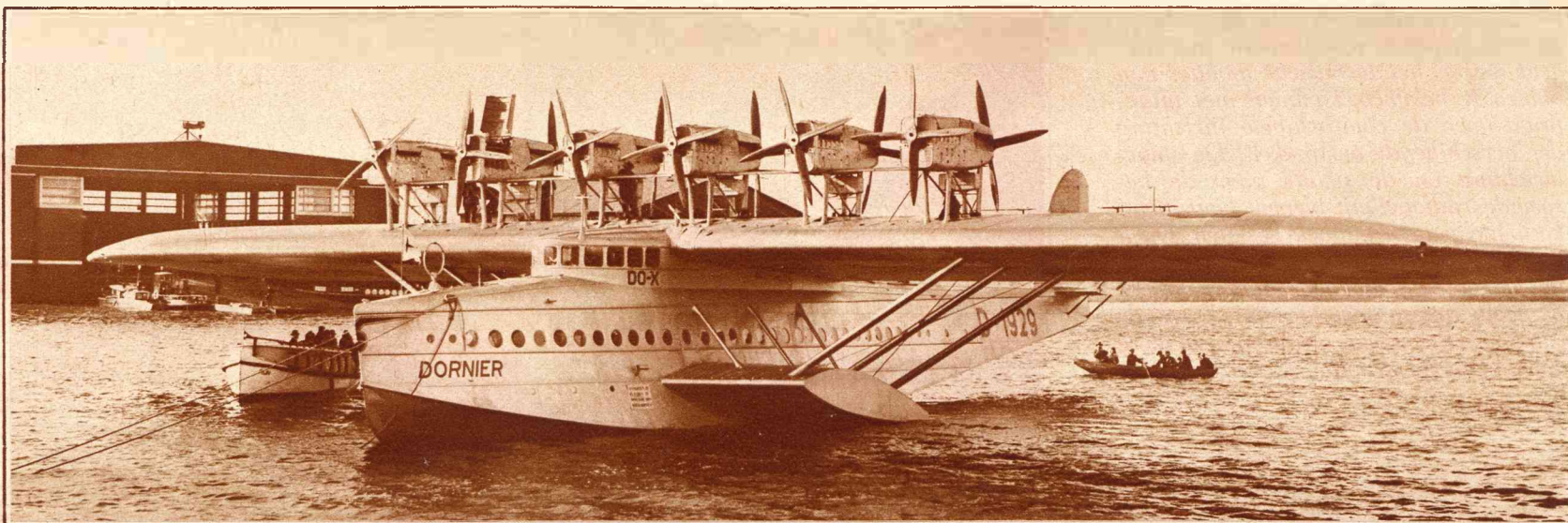
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946



DE RADDRAAISTER

(Foto Paramount)



De Do X in de vlieghaven Schellingwoude.

DE DO X TE AMSTERDAM

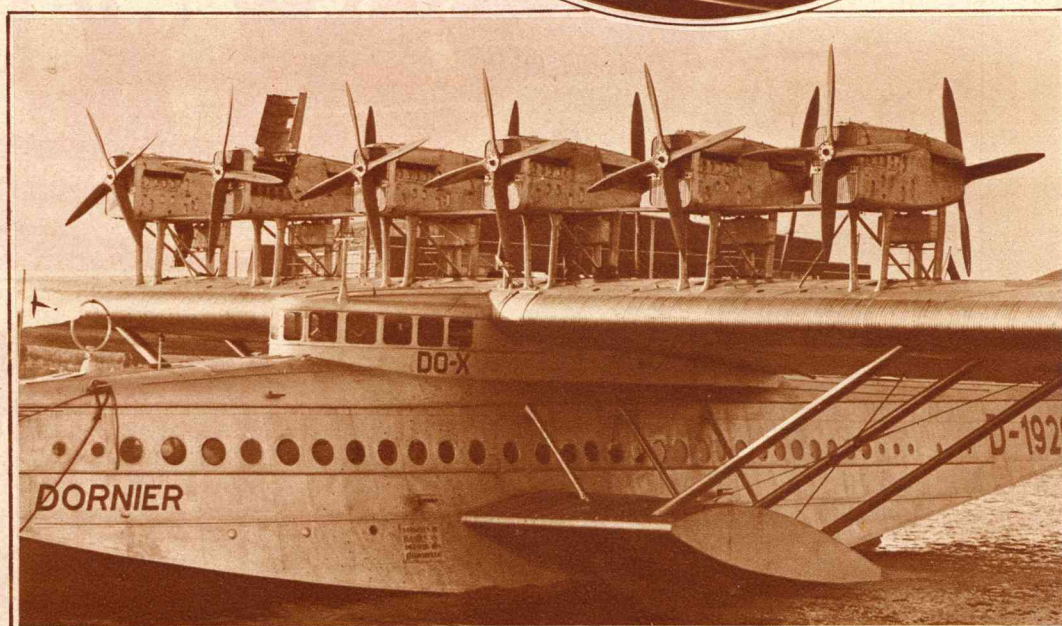
De achtersteven.

Een foto, welke een indruk geeft van de verhoudingen. 'n Militair vliegtuig scheert rakelings langs de Do X.

Onze hoofdstedelijke watervlieghaven heeft dezer dagen bezoek ontvangen van de Deutsche luchtboot Do X. Vol bewondering hebben duizenden Amsterdammers de sierlijke machine nagestaard, toen hij boven onze daken en

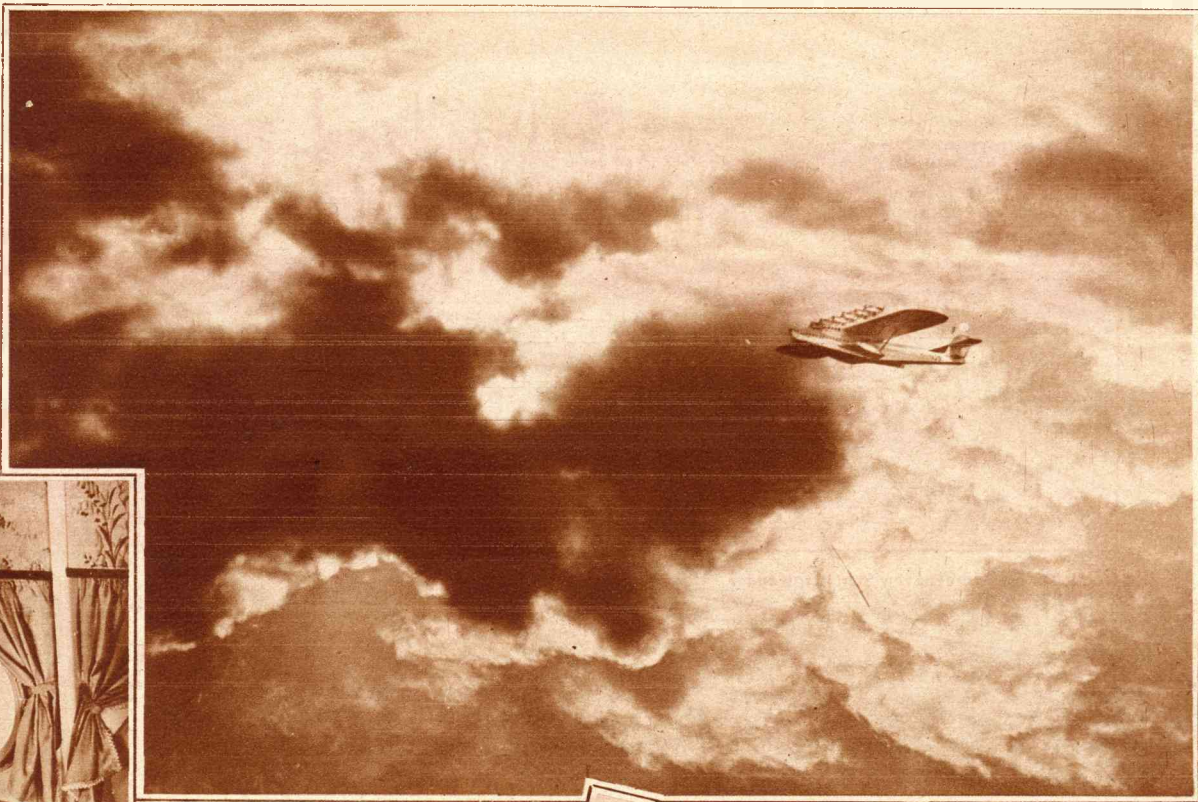


De jeugd was bij de bezoeken aan de vliegboot natuurlijk ook van de partij.



De motoren.

torens verscheen, en de betrekkelijk weinige gelukkigen, die in de gelegenheid waren het technische wonder van binnen te bekijken, kwamen niet uitgesproken over de comfortabele inrichting der verschillende vertrekken. De stuurinrichting en de plaats voor de beroemde radiopeiling bleven, begrijpelijkerwijze, voor 't publiek gesloten. Doch 't indrukwekkendste van alles was wel het oogenblik van den start. Zoo ver mogelijk waren wij De Do X op de Zuiderzee achterna gevaren. Eerst bij Fort Pampus draaide 't vliegtuig. (De



Onder de wolken.



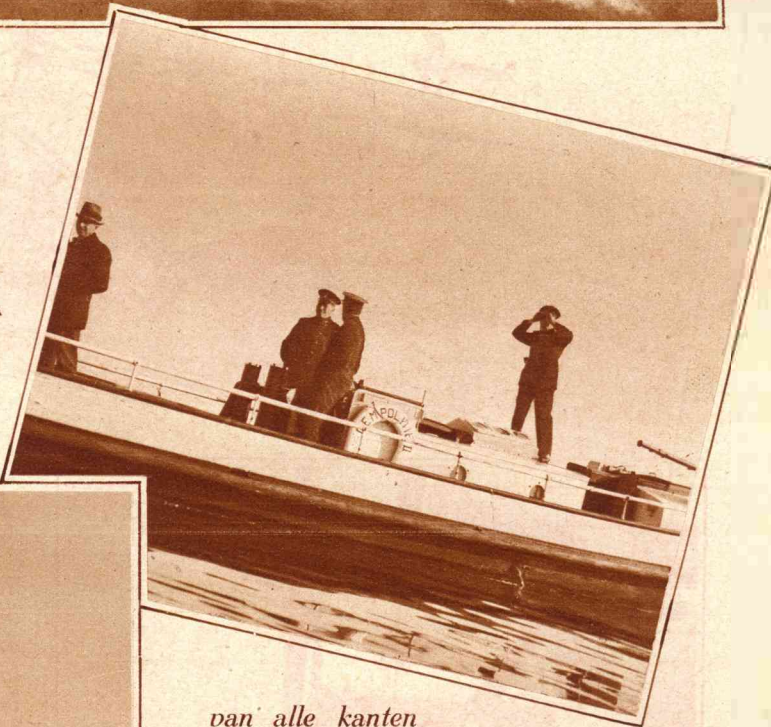
Een der vertrekken.



De waterpolitie op den uitkijk. →



Boven fort Pampus. ↓



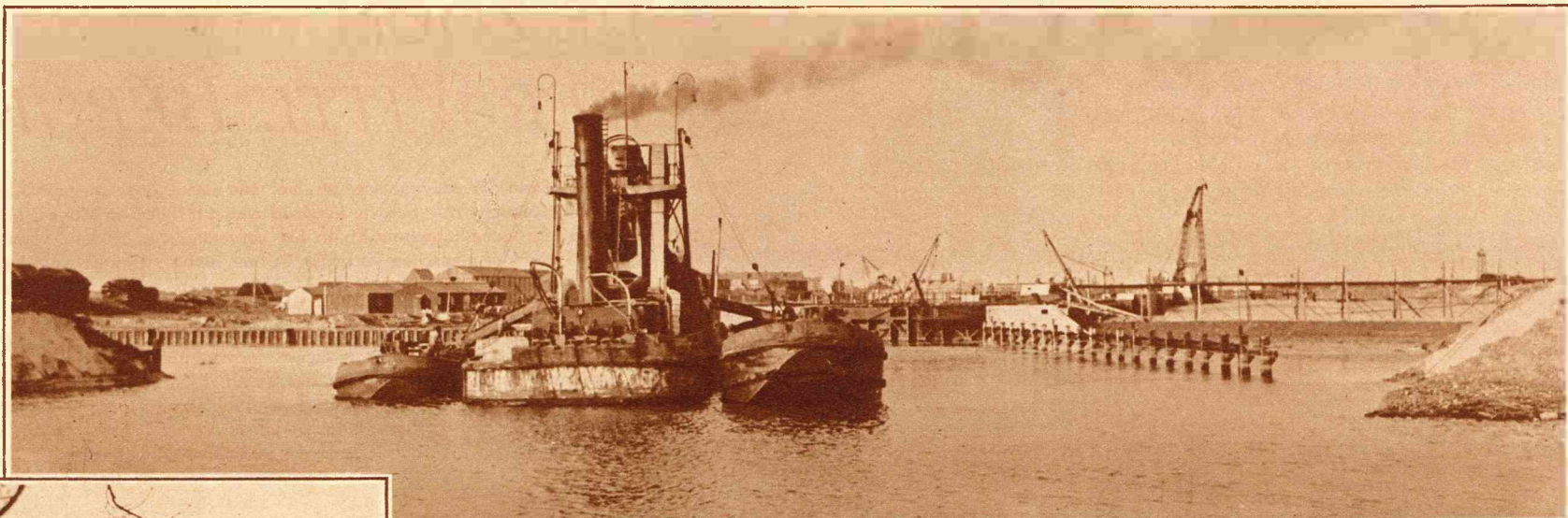
van alle kanten over het water het geroep: „hij is los"! Een schuimende waterbaan achter zich latende, klom, onder het oorverdoovend geraas der 12 motoren de Do X naar den zwaar bewolkten hemel. Onze fotograaf maakte, zoomel van de drijvende, als van de vliegende Do X een serie fraaie opnamen, die wij op deze pagina publiceeren.



velen, die op den Schellingvolderdijk wachtten en gehoopt hadden, dat de machine zich voor hun oogen uit het water zou verheffen, werden deerlijk teleurgesteld) Plotseling schoot de Do X naar voren, sneller en sneller, en scheen recht op ons hulkje af te stevenen. Na enkele oogenblikken — volgens de tijdopnemers binnen 44 seconden — klonk



Belangstelling op den dijk.



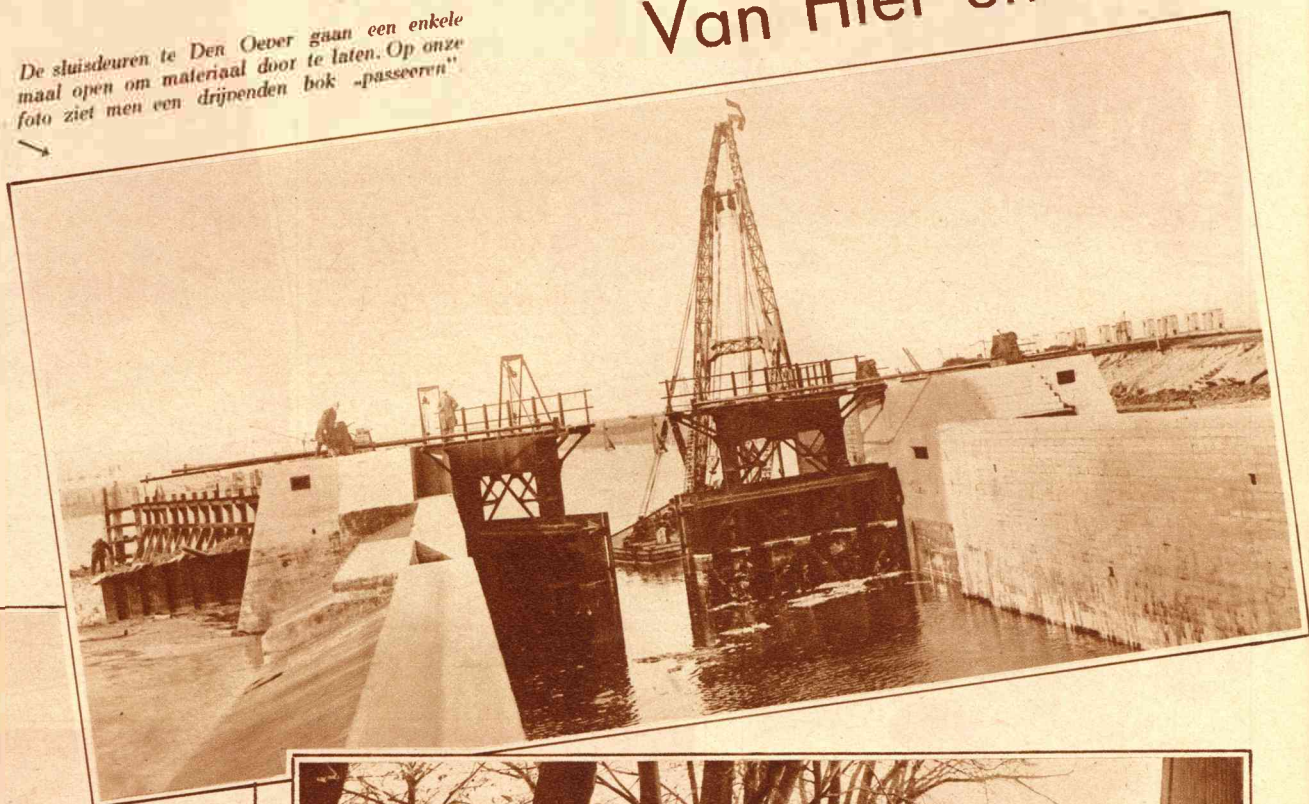
De Zuiderzeewerken. Te Den Oever wordt thans een gedeelte van den omringdijk van den sluisput doorgebaggerd, teneinde het water in de schutsluis toe te laten. De baggermachine aan het werk.



De beeltenis van den zestiende-eeuwschen bouwmeester Lieve de Keij is aangebracht aan de Grootte Houtbrug te Haarlem.

De sluisdeuren te Den Oever gaan een enkele maal open om materiaal door te laten. Op onze foto ziet men een drijpenden bok „passeeren”

Van Hier en Ginds

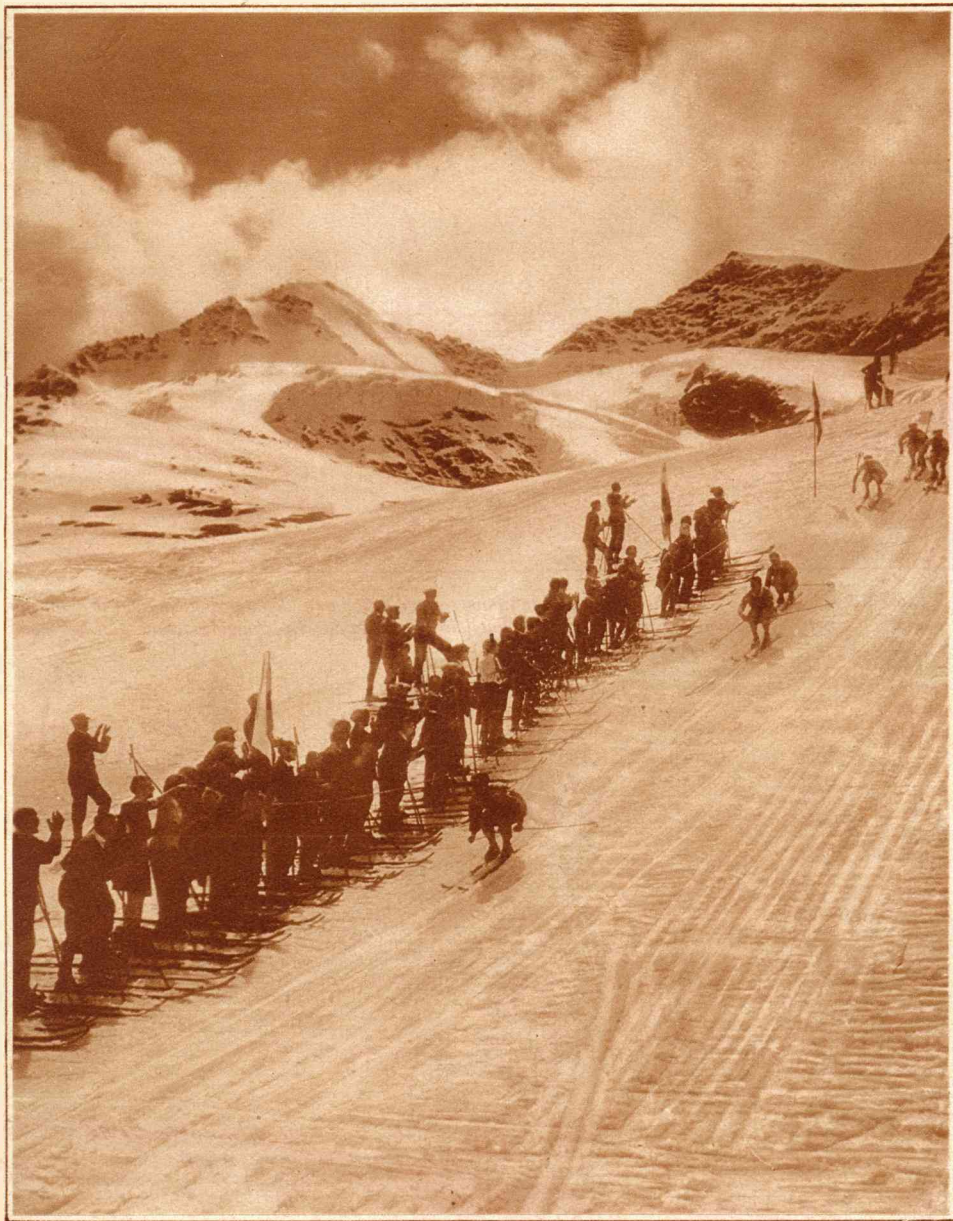


Hoog water te Purmerend. Het Molenpad-plansoen in een stroompje herschape.

Een landelijk beeld tusschen de Amsterdamsche huizen. De molen „De Gooyer” in Plan West

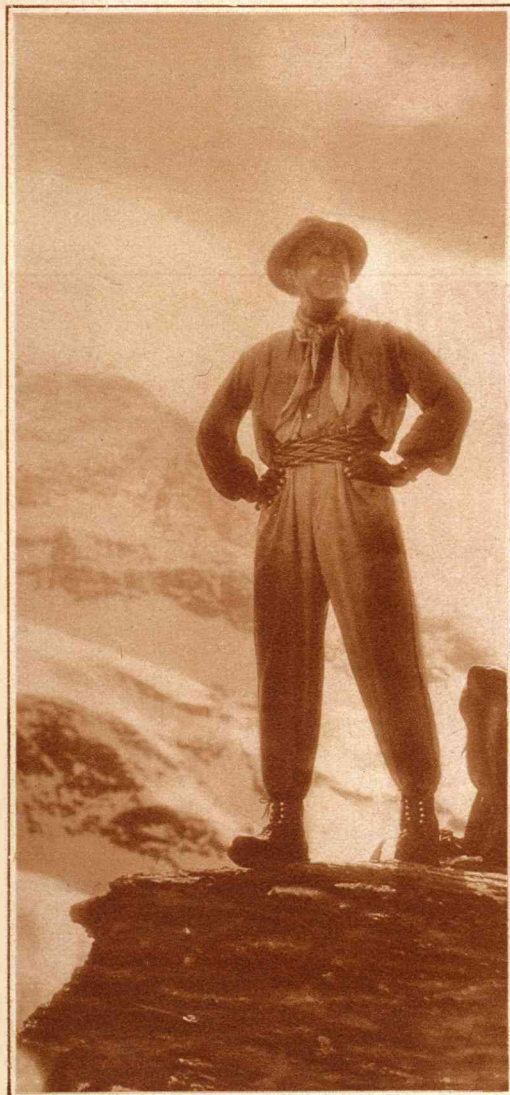
DE ZOON DER WITTE BERGEN

In het land der eeuwige sneeuw, met zijn smetteloze sneeuwvalleien en majestueuze witte bergen, het land met zijn dalen en kloven, hellingen en afgronden, uitgehouwen in het zuiverste wit, het land waar de ijle zachte lucht de menschen verkwikt en hun nieuwe energie verschaft; het land dat van duizenden punten uit bekeken kan worden en steeds schooner, verrassender en overweldigender perspectieven opent, in dat land met zijn genoeglijken eenvoud naast overdadige luxe en zijn oerprimitieve gebruiken naast de meest moderne hulpmiddelen der techniek, speelt de historie van den zoon der witte bergen zich af. De geschiedenis zelf? Och, laten we bij zooveel schoonheid, die deze film biedt, den inhoud maar onbesproken laten en alleen vermelden dat zij interessant is en volkomen in het kader past. Zij werd vervaardigd door de Italia-film der Ufa.



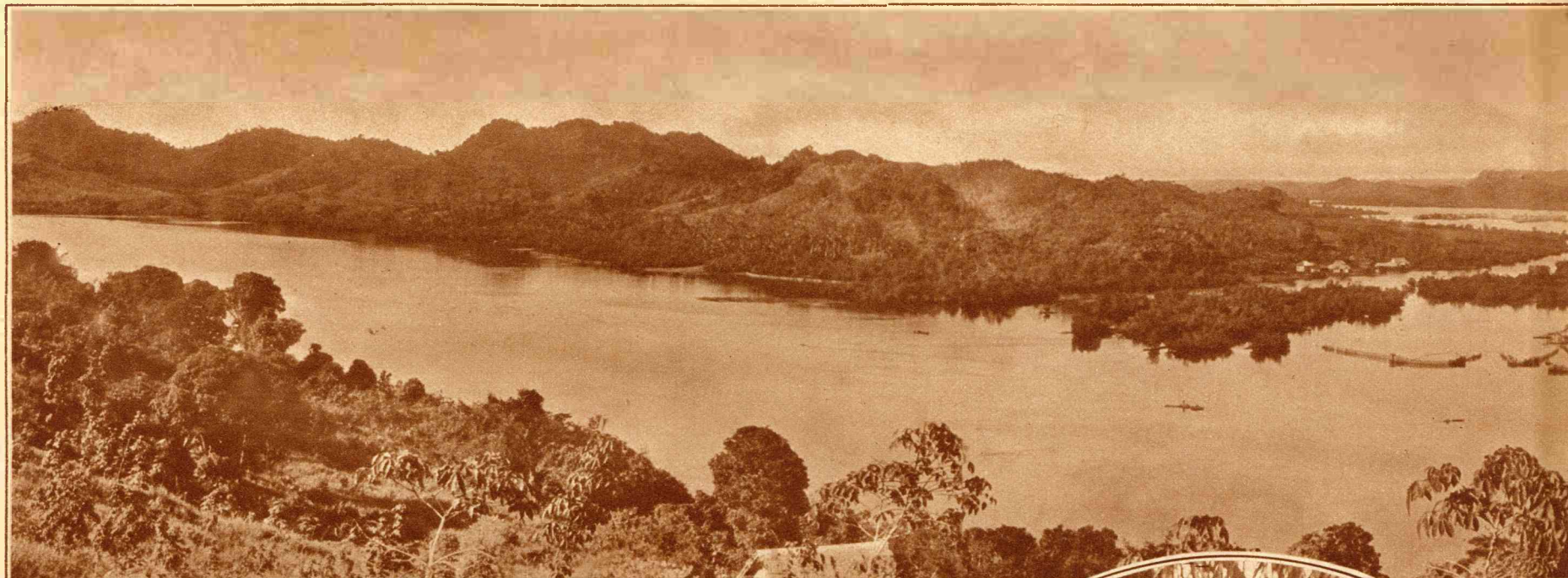
De start in
de bergen.

Maria Solveg, als het een-
voudige Zwitsersche meisje.



De zoon der witte bergen, Luis Trenker.

De ski'er in zijn element.



Panorama van Brunei, het oude Venetië van het Oosten.

EEN VENETIË VAN HET OOSTEN

Een klein plekje aan de Noordoostkust van Borneo, onder Britsche heerschappij, is het overblijfsel van het eens zoo machtige sultanaat Brunei.

Wie Brunei bezoeken wil, verlaat in Singapore den grooten Indischen verkeersweg en bereikt na drie dagen varens over de Zuid-Chineesche Zee het eilandje Labuan, dat voor de kust van Brunei gelegen is.

Op de verdere reis volgt men dan den schilderachtigen oever der Brunei-baai en der Brunei-rivier, totdat deze laatste zich na eene scherpe bocht verwijdt tot 'n klein, door heuvels omgeven meer. Welk een pittoresk gezicht: daar ligt voor ons de stad Brunei! Vijftienhonderd op palen gebouwde hutten, de daken met palmladeren bedekt, liggen over het meer in verschillende, min of meer geïsoleerde groepen verspreid, die aan beide zijden een dieperen stroom flankeren. Het geluid van menschenstemmen en allerlei rumoer van werkzaamheden dringt gemakkelijk door de lichte wanden en klinkt samen tot een eigenaardig gezoem, dat u reeds uit de verte tegemoet komt.

Het tegenwoordige Brunei is nog slechts een gering overblijfsel van een eertijds zeer machtig Maleisch rijk, dat zich over de geheele noordwestkust van Borneo uitstrekte. De hoofdstad, die thans nog ongeveer tien duizend zielen telt, moet in haar bloeitijd tweehonderduizend inwoners geherbergd hebben. De bevolking is een mengsel van verscheidene Maleische stammen. De heerschershkaste voert haar oorsprong tot op Java en Sumatra terug.

Dertig regeerende sultans hebben het rijk achtereenvolgens tot bloei, en in de laatste eeuw, tot verval gebracht. Van de oude aristocratie zijn slechts eenige verarmde nakomelingen overgebleven, die zich vastklampen aan de treden van den troon, dien een jonge, zwakke sultan bezet. De fatale ineenstorting van het machtige sultanaat begon, toen zijn heerschers hun geldhonger door zeerooverij trachtten te stillen, en zodoende den handel van hun eigen en omringende landen volkomen uitroeiden.

Toch heerscht er in de vervallen stad nog het oude, bonte, Oostersche leven. Den geheelen dag wemelt het wijde watervlak van de kano's, bezet met krachtige, bruine mannen, met spelende kinderen en lachende vrouwen, beschut onder reusachtige hoeden van palmladeren, die er als enorme padenstoelen uitzien. Nog hebben de nakomelingen

← Vrouwen van Brunei met haar groote hoeden van palmladeren, roeien (men roeit slechts met ééne hand) in haar kano's naar de markt.



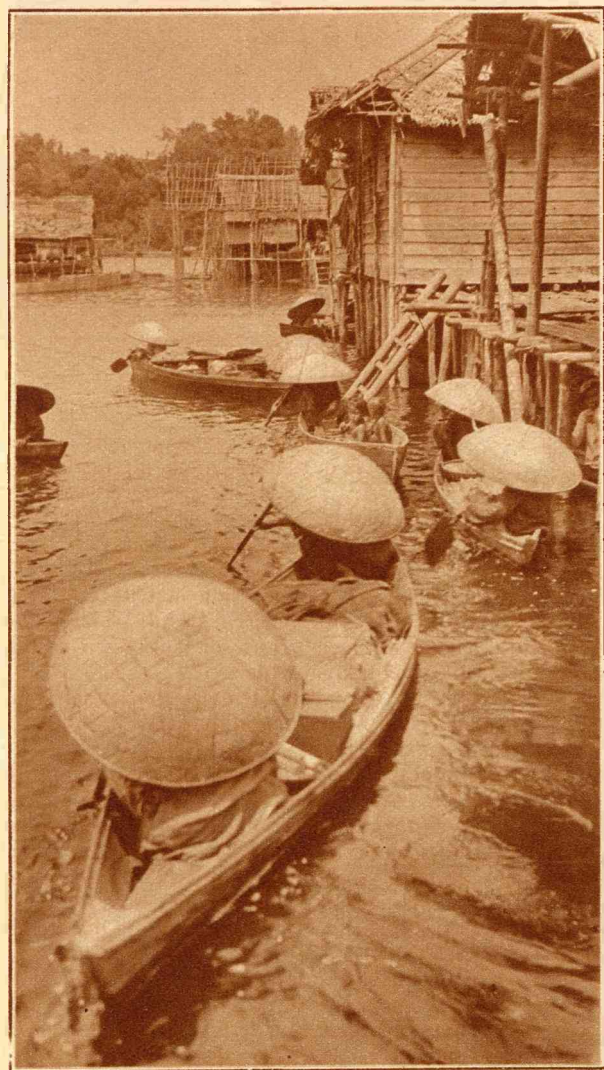
Een Maleier-paar van Brunei.

gen der oude, nijvere handwerkgilden de kunst hunner voorouders niet verleerd, die zij beoefenen met hetzelfde primitieve gereedschap van lang vervlogen tijden. En nog steeds worden de kunstvolle producten der wevers, der zilveren kopersmeden van Brunei door de kooplieden tot diep in het moeilijk toegankelijke binnenland van het eiland ter markt gebracht.

Maar vergeten en afgesloten van de buitenwereld als het tegenwoordige Brunei daar ligt, maakt het op den zeldzamen vreemdeling den indruk van een stuk verleden, waarvoor de morgen nooit meer terugkeeren zal.

Vele sagen, die nog in den mond der oude bevolking leven, verhalen van de vergane glorie der machtige sultans. Zoo vertelt eene sage bij het Kadayan-volk (dat een gedeelte van den staat Brunei bewoont) van een wijzen sultan, die in zijn soort een Harun-Al-Raschid moet geweest zijn. Zoo luidt zij:

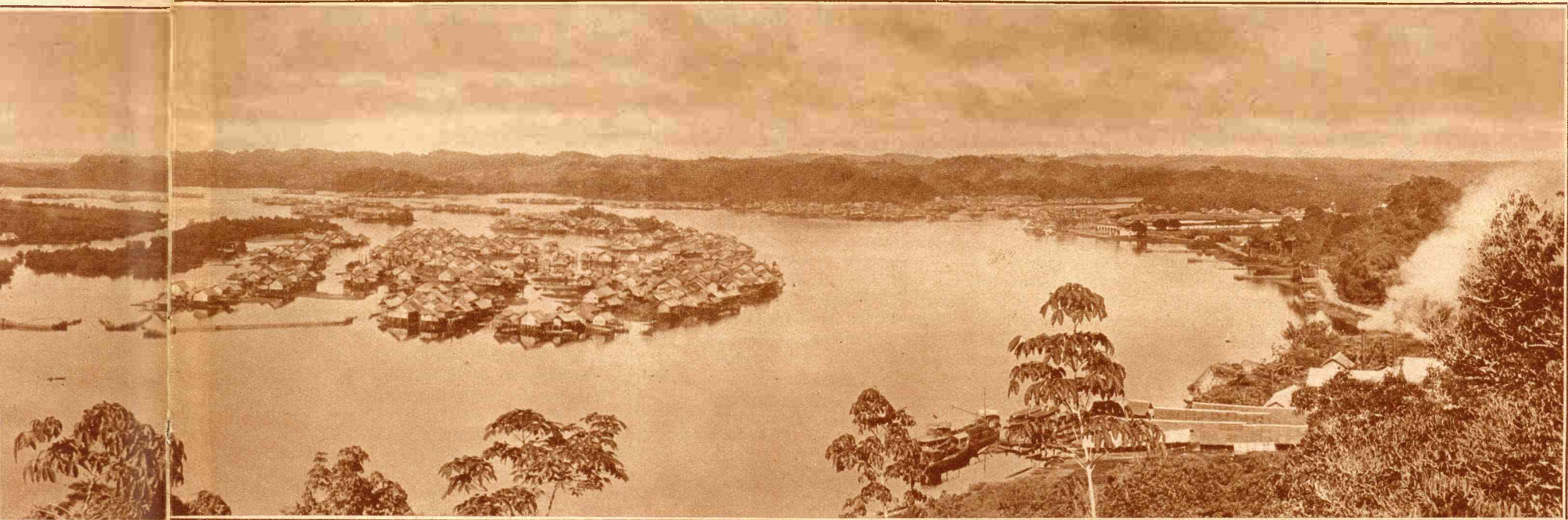
Drie mannen van den stam der Kadayan, verblind door den glans der heerlijkheid van hunnen



Het dorp Tevele, die tot tanaat van Brunei behoort.

Primitieve van Brunei; het is dat van de





Het dorp Tutong, een der vele, die tot het oude Sultanaat van Brunei behooren.

Een marktscène in het binnenland van Brunei.

Primitieve verbindingsbrug in het hart van Brunei; het hoge huis op den achtergrond is dat van een der overgebleven edelen.



sultan, wenschten zijn geluk te deelen. De eene wenschte zijne vrouw, de tweede zijn macht, de derde zijn maaltijden. Zij besloten, moed te vatten en den sultan hunne wenschen toe te vertrouwen. De merkwaardige boodschap werd den sultan overgebracht en deze ontbood de drie mannen bij zich.

„Gij wilt dus mijne vrouw hebben?” vroeg hij den eerste.

„Ja.”

De sultan beval een slaaf, hem een kokosnoot te geven, hij opende die en goot de helft der melk in een glas.

„Hier, drink de melk uit dit glas!”



De onderdaan gehoorzaamde.

„Drink nu de rest van de melk uit de kokos-schaal!”

Ook dit geschiedde.

„Welke melk was de beste?”

„Sama.” (Beide hetzelfde).

„Aha! Ziet ge, zoo is het ook met de vrouwen. Van hooger en of van lageren stand, ze zijn alle gelijk. Neem dus een vrouw uit uw eigen stand, dan zult ge gelukkig worden.”

Daarop riep de sultan den tweeden onderdaan.

„Gij wilt dus mijne macht bezitten?”

„Ja, o sultan.”

Dan nam de sultan een zwaard, hing dit aan een haar op en beval hem daaronder te gaan zitten. Maar bevend van angst weigerde de Kadaan en de sultan sprak: „Zie, ik heb de macht, maar immer zweeft boven mijn hoofd het zwaard aan een haar. Gij hebt niet den moed, daar onder te treden. Gij zijt dus niet geroepen om de macht uit te oefenen.”

Tot den derden sprak de sultan: „Gij zijt van de drie de bescheidenste, en ik wil uw wensch vervullen. Gij kunt iederen dag de resten van mijn eten komen halen!”

DE ROOFVOGELS

Hij had een aannemelijk verhaal uitgedacht, om tegen z'n vrouw te vertellen, als ze bijgeval op de hoogte kwam van die Holiday-geschiedenis. O, dat wijf van Pock! Dat die ook haar mond moest opendoen tegen Hetty, terwijl ze had moeten zwijgen als het graf!

„Je hebt me wel eens over Rant Campbell hooren spreken, Blanche,” begon hij. „O ja, dat heb je zeker! Hij gaf les onder mij in Boston. Welnu, hij is 'n familielid van die Holiday's, en aangezien hij naar China vertrok en zelf die grootmoeder niet kon helpen, schreef hij haar over mij. Zij schreef mij toen 'n brief, waarin ze me vroeg, de zorg voor haar kleinkind op mij te willen nemen, daar ze het waarschijnlijk niet lang meer zou maken. Zij stierf heel plotseling, en toen ik daarvan hoorde, dacht ik aan Hetty, en dat is nu de heele geschiedenis!”

Het was een korte en duidelijke geschiedenis, die ook vrij aannemelijk klonk, maar Blanche geloofde er nu eenmaal niet aan.

„Is het meisje nu heelemaal alleen op de wereld?” vroeg zij, terwijl zij een lok van haar voorhoofd wegstreek.

„Ja,” antwoordde hij, „en 't lijkt wel, of je het niet aangenaam vindt, dat ze nu een goed tehuis heeft. Hemeltje, zij had het hard genoeg nodig, dat kan ik je verzekeren, Blanche! Hetty gaf een bewijs van haar edel karakter, toen zij erin toestemde, een persoon met een vlek op haar naam in huis te nemen.”

Haar fijngevormde wenkbrauwen samentrekkend, zag Blanche hem rustig aan.

„Zij is een allerliefst en begaafd meisje,” merkte zij ten slotte op. „en ik heb onmiddellijk gezien, hoe afschuwelijk Hetty haar behandelt. De vreemde manier, waarop zij het kind kleedt, is verschrikkelijk. Ik stel werkelijk belang in haar. Zoolang ze bij uw zuster is, zal Hetty het kind z'n positie doen gevoelen, en dat is verkeerd. Indien nu de grootmoeder je tot voogd heeft gemaakt over het meisje, zooals je zegt, dan wensch ik, dat je haar van Henriëtte wegneemt. Zij is niet de geschikte persoon om de zorg voor een kind op zich te nemen. En daarom zal ik een detective in den arm nemen, om eens 'n onderzoek in te stellen naar die ouders van miss Holiday. Ik heb zoo'n idee, dat hier een dwaling in het spel is.”

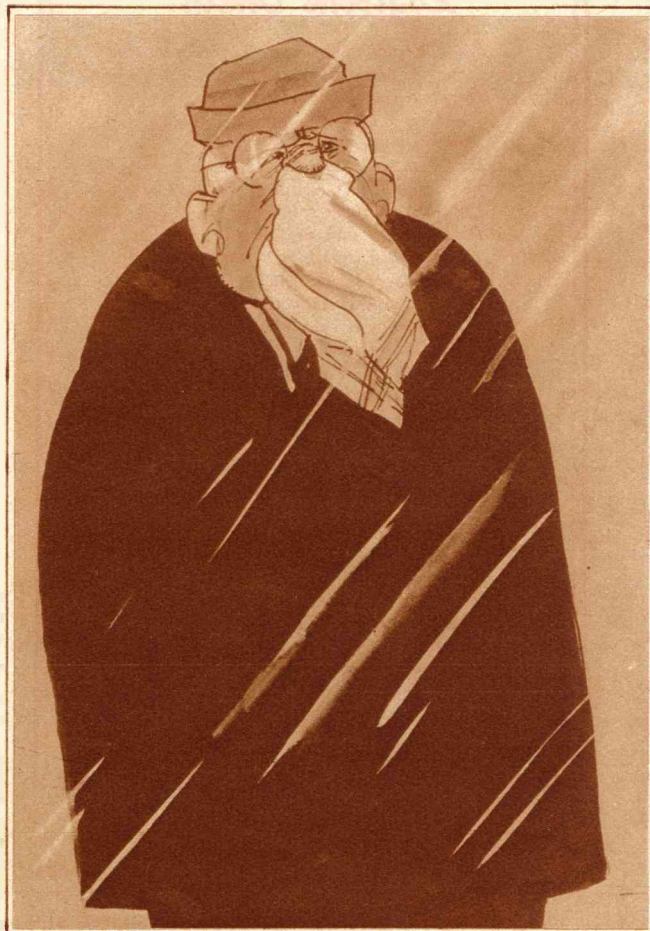
Het was Willard, of hij duizelde, of een vulcanische schok door zijn lichaam ging. Wat! Hij kon Pock afkopen, naar hij meende, maar z'n eigen vrouw! Hij voelde, dat hij Blanche haatte met die nieuwe, vreemde manier van haar, om zich te bemoeien met dingen, die haar niet aangingen.

„Je zult niets van dien aard doen,” stootte hij op. „Niets van dien aard! Hoor je mij, Blanche? Ik verbied je, je met mijn zaken te bemoeien.”

„Ach, je zaken!” herhaalde zij met een fliekering in haar donkere oogen. „Willard, ik begrijp niet, wat dit allemaal beteekent. Welke reden heb je om te verlangen, dat er schande zal blijven rusten op het meisje? Steekt er achter dit alles soms iets, dat je mij niet verteld hebt! Dan raad ik je ten sterkste aan, die geheimzinnigheid te laten varen. Want ik zal ongetwijfeld zelf de waarheid ontdekken. Wie is Rita Holiday? Vanaf het eerste oogenblik, dat ik haar zag, deed ze mij denken aan iemand, die ik gekend heb. Welnu, wie is zij?” In een oogwenk uit zijn stoel opgeveerd, deed Willard een stap nader tot haar. Hij kookte van woede, een nevel trok voor z'n oogen, zette zich vast aan z'n brilleglazen en verblindde hem. De vrouw, die vóór hem stond, leek weg te zinken. Al de angst, dien Agnes en hij hadden geleden, al zijn trots op een ouden, onbevleeten naam, verhief zich als een vloedgolf en dreigde hem te verzwelgen. Hij had niet den minsten twijfel, of het zou gemakkelijk zijn, het verleden van de doode

grootmoeder stap voor stap na te gaan, en op den achtergrond zou zich Francis Atherton vertoonen! Hij zou als het ware uit zijn graf gerukt worden, en de geschiedenis van de manier, waarop hij een Blackstone had onteerd, zou zich over Bradmere en ver daarbuiten verspreiden. Natuurlijk leek dat liefelijke Holiday-wicht op iemand, die Blanche had gekend. Op Francis Atherton, den knappen

Professor Priem Pruttelt:



„Ik was er altijd trotsch op, een kind te zijn van de lage landen aan de zee.”

losbol en nietsdoener! Op Francis Atherton!

„Ik zou Henriëtte gaarne een groote chèque cadeau geven, als zij zonder meer afstand van haar wilde doen,” ging Blanche op vermoeiden toon voort. „Ik zou Rita wel 'n tijdje bij me willen hebben. Ze kijkt zoo droef, dat ik me genoodzaakt voel —”

„Welnu, je zult haar niet hebben en Hetty zal géén afstand van haar doen,” schamperde Willard. „Luister nu goed naar wat ik je zeg, Blanche! In den laatsten tijd ben je niet heelemaal jezelf geweest. Je hebt je niet de minste moeite gegeven om aardig te zijn voor mij of voor mijn zusters. Zij hebben zich bitter beklagd over je gedrag. Zelfs m'n wenschen omtrent Estelle heb je in den wind geslagen. Je hebt al mijn plannen tegengewerkt, en ik verdraag dat niet langer.”

Blanche stond eensklaps overeind en plaatste zich recht tegenover hem.

„Welke plannen?” vroeg zij met toonlooze stem.

„Wel, één daarvan betreft Edmond,” zei Willard aarzelend. Hij wilt heelemaal niet in overweging nemen, wat naar mijn mening het beste is voor het welzijn van den jongen. We moeten nu ééns en voor altijd tot een beslissing komen. Edmond moet z'n artistieke plannen opgeven, en dan zal ik hem meenemen op een uitstapje in de maand September.”

Roman door Grace Miller White

„Waarheen?” Haar stem klonk zacht, zonder een spoor van ontroering erin.

No. 13

„Dat is Edmond's zaak en de mijne,” pareerde hij, thans meer op z'n gemak. Zij was plotseling zóó kalm geworden, dat hij hoopte, dat zij hem verder geen hinderpalen in den weg zou leggen.

„Is het je plan, ook Estelle mee te nemen?” Ook deze vraag werd gesteld op 'n toon, of ze van weinig belang was.

„Misschien wel,” antwoordde hij. „Het hangt van de kinderen af, of zij er plezier in hebben.”

Een poosje dacht zij over z'n woorden na.

„Ik wil niet, dat mijn jongen met dat meisje en die intrigerende moeder van haar meegaat,” zei zij ten slotte. „Ik zal tegen Edmond zeggen, dat het niet gaat. Hij mag niet — hij zal niet. Je voert iets in het schild, Willard. Ik zal het niet toestaan. Notaris Worth zal het evenmin toestaan. Wij doorzien je fraaien toelag.”

Hij maakte een einde aan haar woorden door haar bij den arm te grijpen. Zijn dunne vingertoppen knepen in haar tenger vleesch. Ze waren beiden hevig vertoorned.

„Laat me los, Willard,” schreeuwde ze. „Hoe durf je? Weg met die hand! Laat me los! Ik kan je aanraking niet verdragen. Ik haat je. Ik haat je zusters. Ik heb je gevraagd, mijn arm vrij te laten, Willard!” Zij wrong zichzelf los. „Luister nu eens! Ja, je zult naar mij luisteren! Ik ben aldat heimelijke gekonkel moe. Ik verdraag het geen oogenblik langer meer. Edmond is mijn zoon, niet de jouwe, en zoolang ik adem haal, zal hij nooit de echtgenoot van Estelle Atherton worden. Je kunt nu naar je zuster gaan, naar Agnes, en haar meedeelen, dat ik dit gezegd heb.”

Nog nooit was Willard zóó woedend geworden als toen. Hij verloor alle zelfbeheersching. Na al die moeilijke jaren met Agnes, waarin hij zorgvuldig z'n plannen had opgebouwd om 'n huwelijk van z'n beminde nichtje met z'n knappen stiefzoon te bewerkten, moest hij ze allemaal als een kaartenhuis zien ineensstorten. De woede verblindde hem.

Willard trachtte later zichzelf diets te maken, dat hij niet in werkelijkheid z'n vrouw geslagen had. Het was meer een duw dan een slag geweest, die geen merkteken op haar achterliet. Ze moest van tevoren al heel erg ziek zijn geweest, om bewusteloos en bleek als de dood aan zijn voeten neer te vallen.

HOOFDSTUK XX

WILLARD'S ANGST

De bel voor het diner had reeds tweemaal haar roep doen hooren en nog schonk Willard er geen aandacht aan. Hij gaf zich erg veel moeite z'n vrouw weer bij te brengen en een aannemelijke reden voor haar toestand te vinden voor Katherine, Blanche's kamenier.

Het meisje stelde voor een dokter te roepen, en Willard stemde aanstonds daarin toe.

„Maar ik zal niet aan het diner komen, Katy,” zeide hij. „Ik zal bij Mrs. Blackstone blijven. Je kunt me wel iets op 'n blad laten brengen — o, 'n kleinigheid is voldoende. Als Mr. Edmond thuiskomt, Katy, vraag hem dan om niet naar boven te komen, omdat ik niet wensch, dat zijn moeder gestoord wordt.”

Toevalligerwijze kwam Edmond niet thuis dineeren. Hij belde op en Willard's zachte stem gaf hem antwoord.

Toen Edmond naar zijn moeder vroeg, legde Willard hem uit, dat zij hoofdpijn had, maar overigens volmaakt in orde was. En de woorden, die hij hierop liet volgen, stelden Edmond geheel en al gerust.

„Beste jongen” — Willard's stem klonk nederig en vleidend lief — „je moeder en ik hebben 'n paar

woorden met elkaar gehad. De moeite niet waard om over te spreken. Luister nu even, Eddie! Trek niet te haastig je conclusie! Blanche en ik zijn het thans beter met elkaar eens dan sinds maanden het geval was. Zeker, blijf gerust heel den nacht weg, als je wilt. Een partijtje? Ik zal op je moeder passen, Eddie. Ik zal haar geen minuut alleen laten."

Toen Edmond de telefoon van Harry Hillard weer ophing, had hij het gevoel, alsof een zware steen van zijn borst was gewenteld. Z'n moeder en z'n stiefvader hadden dus vrede gesloten. Goed! Nu zou zij niet meer zoo ellendig en ongelukkig zijn.

Heel dien avond waakte Willard naast z'n vrouw, wachtend op den dokter, en omstreeks tien uur verscheen Dr. Rugby.

Na z'n patiënte te hebben onderzocht, drong hij er, zeer tot Willard's misnoegen, op aan, dat er een gediplomeerde verpleegster zou komen. Hij ontbood de zuster door de telefoon.

Toen hij het huis verliet, zei de man der wetenschap, dat hij den volgenden morgen zou terugkomen, en dat in den tusschentijd Blanche de meest volstreekte rust moest bewaren.

Omstreeks negen uur in den morgen telefoneerde Edmond. Toen hij van zijn stiefvader de verzekering ontving, dat alles in orde was, zeide hij, dat hij aanstonds na de lunch thuis zou komen.

Toen de jongeman het huis kwam binnenvallen, voelde hij zich zeer hartelijk jegens zijn stiefvader gestemd.

Op Edmond's ongeduldige vragen betreffende zijn moeder, antwoordde Willard zoetsappig:

"O, m'n lieve jongen, je moeder ligt te bed. Dr. Rugby heeft haar bezocht en een gediplomeerde verpleegster achtergelaten. Nou — nou — nou — kijk niet zoo benauwd! Het is volstrekt niet ernstig. Rugby zegt, dat ze zich heel rustig moet houden. Misschien zou je hem wel willen opbellen en even met de zuster spreken. Maar ik raad je, vandaag niet in de kamer van je moeder te gaan. Ik wil je natuurlijk geen bevel geven, m'n jongen..." Hij aarzelde en ging voort: "Ik voel me niet zonder schuld aan dezen aanval, Edmond. Ik heb er je gisteravond al iets van gezegd. We hadden woorden met elkaar. We zijn maanden lang vreeselijk ongelukkig geweest, je moeder en ik. Ik ben zelf bijna ziek geworden. Eddie, zij was zoo gelukkig, toen ik haar smeekte, mij m'n koppigheid te vergeven."

"Ik ben blij, dat u dat gedaan hebt," onderbrak Edmond hem vlug. "Voortdurend sinds ik thuis ben geweest..."

"Heb je de gespannen verhouding opgemerkt," viel Willard hem in de rede. "Welnu, dat is allemaal voorbij, lieve jongen, en zoodra ze heelemaal beter is, beleven we voor de tweede maal de wittebroodsweken. Je kunt zonder de minste vrees met je werk voortgaan."

Edmond voelde zich dankbaar en opgelucht ter wille van z'n moeder. Misschien was z'n stiefvader, alles wel beschouwd, toch nog niet zoo'n kwade kerel. Getrouwde menschen hadden nu en dan van die kleine onaangenaamheden. Moedertje was ongelukkig geweest, omdat zij en de pipa herrie met elkaar hadden gehad. Als ze eenmaal beter was, zou ze wederom gelukkig zijn. De jongen deed op dat oogenblik z'n uiterste best, van moeders echtgenoot te houden.

"Hoe schiet je op bij je leermeester Hillard?" vroeg Willard onmiddellijk daarna.

"Buitengewoon!" was het antwoord. "Harry zegt, dat ik goede vorderingen zal maken, als ik werk. Ik ga nu 'n tijdje tweemaal per dag les nemen. Ik moet om drie uur bij hem terug zijn, maar ik denk, dat ik even naar Rugby zal gaan, als het u niet kan schelen."

Ongetwijfeld kon het Willard wel schelen, maar wat kon hij anders doen dan z'n magere handen over elkaar wrijven, totdat Edmond eindelijk terugkeerde?

"Hij was niet thuis," berichtte de jongen. "Ik wilde, dat ik haar kon zien."

"Vraag de verpleegster, wat zij ervan denkt," stelde Willard voor.

Wederom verliet Edmond de kamer en wederom zat Willard te wachten. Wat een angstige periode had hij door te maken! Eén misstap, van hemzelf of van iemand anders, en hij zou voorover in een afgrond storten. Op dat moment maakte hij het vaste besluit, om zoodra hij met zijn vrouw zou mogen spreken, haar vergiffenis te vragen voor

zijn onverschilligheid jegens haar. Groote genade, hij was even ongelukkig als Blanche zelf, wanneer ze zoo ver van elkaar stonden! Het was moeilijk, haar zure gezichten en hooghartige airtjes te verwerken. Hij was er zeker van, dat zij hem beminde. Hij had haar niet behandeld, gelijk een verstandig man een gevoelige vrouw moet behandelen.

Toen Edmond binnenkwam, stond hij met het gelaat naar de deur gekeerd en hield z'n magere handen ineengeklampt achter z'n rug.

"Miss Wiggins was niet erg tevreden" merkte de jongeman met gefronste wenkbrauwen op, "en toch zeide zij, dat moedertje niet erger was. Ze wou me zelfs niet even door de deur laten kijken. Voorschrift van den dokter! Maar ik zal vandaag Rugby zelf ergens te pakken zien te krijgen. Tusschen twee haakjes, papa, als moedertje naar mij zou vragen, wil u dan naar het atelier telefoneren?"

Logische Onzin

*De zon vloog met haar zachte plerken.
Tegen 't achterend der maan:
De koeien loeiden in de weide,
Waar de madeliefjes staan.
Mijn over-over-grootjes vader,
Had een steenpuist op zijn wang.
Een wandluis is een heel klein beestje
En een giraffe erg lang.
Paschen valt niet in December,
'n Theemuts is ook niet van hout.
'n Ooiepaar is niet vier-beenig.
En mijn moeder is getrouwd.
'n Roomsoes is een lekker taartje.
Prikkelraad is niet zoo zacht,
'n Schaap loopt in een wollen jumper,
Viermaal zeven is geen acht.
Mijn oom die heeft een puntig sikkie.
En toch lijkt ie op geen geit,
En 'n tijger is niet gevaarlijk.
Zoolang hij je maar niet bijt.*

*Wat u, menschedom, heeft gelezen,
Is reine onzin doorelkaar.
De eene helpt is gelogen,
maar de andere is echt en waar.
Als dit pers u soms berpeelde,
Waarom las U dan tot 't end?
Een bewijs dat u nog kindscher
Dan de dichter zelve bent.*

DILDERBIJK.

"Twijfel daar niet aan, lieve jongen," zei Willard zelvend. Tot zoover was alles naar wensch gegaan. Hij dacht een oogenblik na en zei toen: "Zou je eenige oogenblikken kunnen uitsparen om even naar je tante Henriëtte te gaan en een boodschap voor me te doen, Edmond? Je hebt nog 'n hoop tijd, vóór het drie uur is. En loop ook even bij Estelle aan. Zij is vreeselijk eenzaam, het arme kind. Zooveel van haar kameraden zijn uit de stad."

"Voor allebei heb ik geen tijd, papa," antwoordde Edmond goedig, "maar ik zal naar tante Hetty gaan. Wat moet ik haar zeggen?"

"Geef haar dit pakje en dit briefje," droeg Willard hem op. Toen keek hij den jongeman recht in het gezicht. "Tusschen twee haakjes, Edmond, zou je, vóór je heengaet, me niet 'n chèque voor 'n paar duizend dollar of zoo kunnen geven? Ik kan je moeder natuurlijk nu niet lastig vallen."

Edmond dacht even over dit verzoek na en intusschen heerschte er een benauwend stilzwijgen. Toen zag hij op.

"De zaak staat zóó, papa, dat ik werkelijk niet aan uw verzoek kan voldoen. Ik heb moedertje beloofd, dat ik geen enkele chèque zou uitgeven, zonder het haar eerst te vragen. Ik zou het almachtig graag doen, maar zij heeft zóó aangedrongen, dat ik haar eenvoudig te gehoorzamen heb. Zit u erg krap!"

"Nogal!" was het antwoord. "Maar komaan, ik zal me wel weten te redden. Zeg tegen Hetty, dat ze niet moet komen. Hoe minder menschen in het huis, hoe beter."

Eenmaal alleen, begon Willard door de kamer te ijsberen. Hij was uiterst zenuwachtig. Zou Blanche sterven? Werkelijk had hij haar slechts een duwtje

gegeven — en niets ergers. Had zij het tegen Rugby of de verpleegster verteld? 't Stelde hem eenigszins gerust, zich Blanche's gesloten karakter te herinneren. Zij zorgde er pijnlijk-nauwgezet voor om nooit over privé-aangelegenheden tegen buitenstaanders te spreken. Als zij eens kwam te overlijden, hoe zouden dan zijn zaken gaan? Natuurlijk zou zij hem als een rijk man achterlaten. Hij huiverde op 'n ellendige manier bij de gedachte aan den dood van z'n vrouw. Als zij het er niet doorhaalde, zou hij dan Edmond de baas kunnen blijven? Zijn knap gezicht klaarde 'n weinig op. Hij geloofde van wel.

Dr. Rugby verscheen kort na Edmond's vertrek en bracht twee ernstig uitzienende specialisten mede.

Willard wachtte buiten op de gang in een toestand van machteloos angst. Hoe zou hun vonnis luiden?

Het luidde aldus, en Willard hoorde het aan, terwijl een doffe benauwdheid hem bekreep: Mrs. Blackstone's toestand was zeer ernstig. De twee specialisten gaven haar nog slechts eenige dagen. Dr. Rugby was hoopvoller.

Toch was het na hun vertrek Willard onmogelijk om te lezen of aan iets anders te denken, dan wat de dag van morgen zou brengen. Zou hij Edmond laten komen? Neen! Agnes? Neen! Henriëtte? Onmogelijk! Hij was den waanzin nabij. Hij suste zijn geweten door zich voor te houden, dat zelfs indien Edmond thuis was, hij toch niet in de ziekenkamer zou worden toegelaten. Ten slotte vrijwaarde hij den jongeman voor uren van noodeloze ellende. Personen, zieker dan Blanche, had men nog beter zien worden. Dokters waren niet onfeilbaar, in geen deele.

HOOFDSTUK XXI

EDMOND KOMT TUSSCHENBEIDE

Rita Holiday zag den auto van Edmond Rixby de oprijlaan van Gable Terrace komen inrijden. Zij vloog naar Emmons, vuurrood van opwinding.

"Daar komt hij aan, Bertha!" barstte zij los. "O, lieve hemel, daar komt hij aan, en zij is niet hier om hem binnen te laten!"

Nadat zij zorgvuldig het deurtje van den oven had gesloten, staarde Bertha over Rita's schouder naar buiten.

"Nu, wie komt er dan, kwikstaart?" vroeg zij. "Is het een engel of een duivel? 't Zal wel 'n manspersoon zijn, voor zoover ik uit je woorden kan opmaken." Ze zette zich in postuur. "Kind, je zult het weer met de bazin aan den stok krijgen, als je op die manier rondsprint en zij je ziet. Het is niet in overeenstemming met haar beginselen, op en neer te huppelen als een pad op een heeten rooster."

"Maar 't is de jonge Mr. Rixby," riep Rita uit. Hij is z'n auto al aan 't stallen, en, ach, miss Blackstone is niet thuis! Wie moet hem binnenlaten?"

"Hij heeft toch een paar beenen om binnen te komen, hè?" vroeg Bertha grommend.

"O ja, en 't zijn lange beenen ook!" knikte Rita, "maar misschien zal hij niet —"

Juist op dat oogenblik galmde de bel door het huis en Emmons schrikte hevige. Zij kon zich niet aan den jongen heer vertoonen, warm en transpireerend als ze was.

"Vlieg naar de deur, m'n lammetje, en laat hem binnen," smeekte ze. "Maar, hemelsche goedheid, je ziet er niets beter uit dan ik. Ik ben benieuwd, wat hij komt doen. Ik wou maar, dat de bazin je niet aldoor in dat „zak-en-asch"-costuum liet rondloopen, zooals ze dat vod noemt. 't Ziet er vandaag nog armoediger uit dan gisteren. Gewoonweg vies noem ik het."

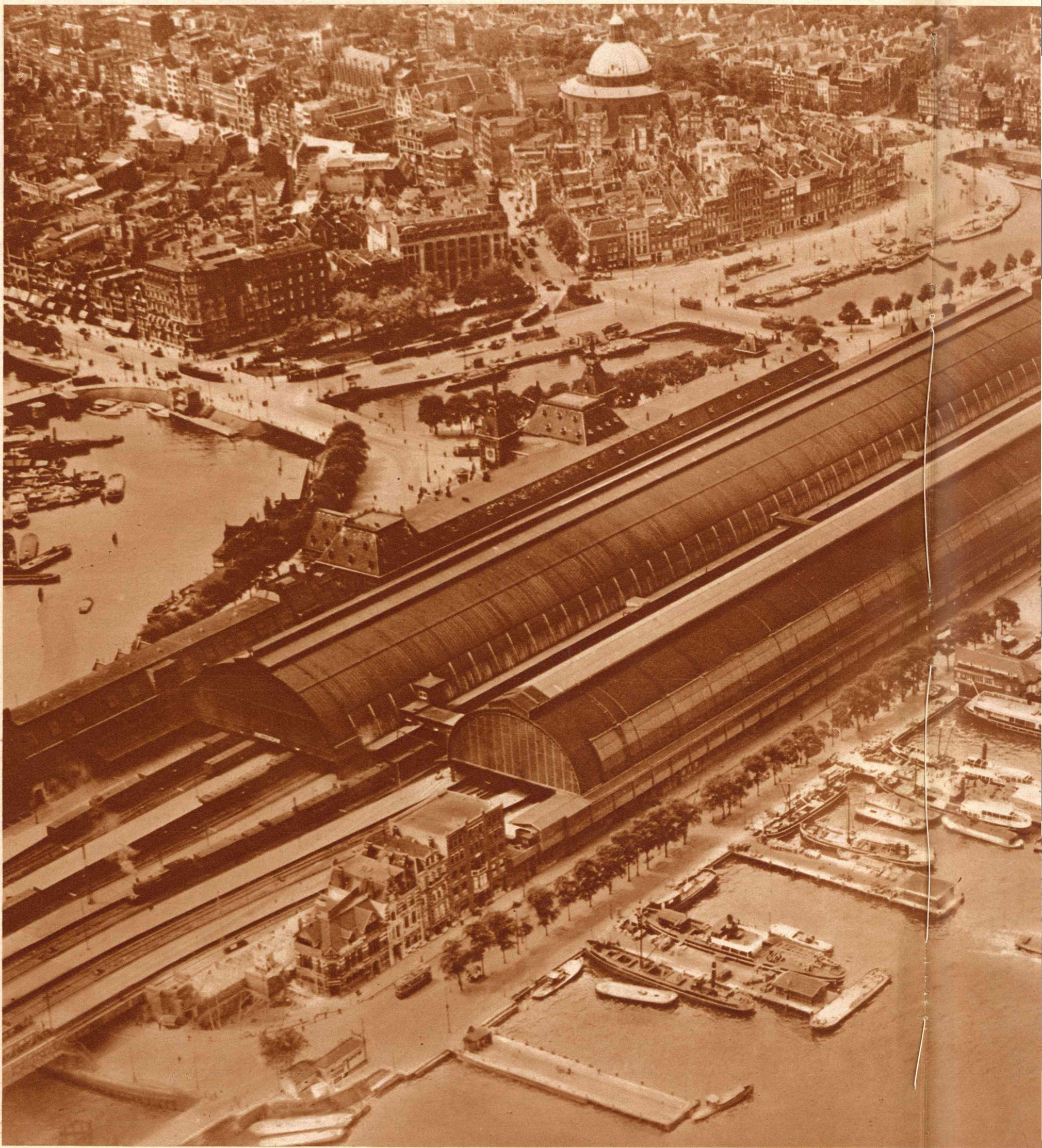
O, had ze maar een van haar eigen costuums gehad, die Bella voor haar gemaakt had! dacht Rita doodelijk verschrikt.

"Maar beste Bertha, ik kan niet, ik kan niet," begon ze, met vuurrood gezicht.

"Je zult wel moeten, m'n kind," hernam Bertha, „gekleed of niet gekleed! Zeg hem, dat z'n tante uit is. Ze zal spoedig terug zijn, denk ik, en breek m'n spiegel niet door aldoor naar je beeltenis te staren. Maak voort, of Mr. Rixby zal denken, dat er niemand thuis is."

Maak voort! Rita's voeten leken met lood bezwaard, toen zij zich omkeerde om te gehoorzamen. Toen zij langs den kapstok kwam in de hall, die van de keuken naar de kamer van den butler voerde, zag zij daar een lange, donkere cipe hangen.

(Wordt voortgezet)



HET CENTRAAL



ENTRAAL STATION

(Foto K.L.M.)

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Marcia glimlachte en reikte den langen man, die naar haar toekwam, de hand. Nadat ze elkaar begroet hadden, zei hij: „Ik moet u nog steeds mijn verontschuldigen aanbieden, dat we een paar dagen geleden zoo beslag op u gelegd hebben. Ik schaam me er nog over. U bent heel vriendelijk geweest voor 't kind — en voor mij. Ik dank u hartelijk. Vreemden, die geen recht hebben —”

„Een angstig kind heeft recht op de hulp van iedereen,” antwoordde Marcia rustig, „en u bent de vriend van mijn man.”

Er was iets in haar stem, dat scheen aan te duiden, dat ze de zaak als afgedaan beschouwde en Percival veranderde van gesprek.

„Is dit uw eerste bezoek aan Wold Hall?”

„Ja, wat ligt 't hier eigenaardig temidden van deze wildernis. Ik had hier graag een tuin omheen gezien, maar misschien is 't zooals 't nu is, meer in overeenstemming met de streek, waarin 't staat. Kent u 't huis goed?”

„Oh ja. We hebben hier als kinderen gespeeld — Marcus, mijn arme broer en ik —” Hij zweeg, alsof nog andere namen hem naar de lippen welden, maar nog intijds werden teruggehouden. Marcus kwam van den stal terug en deed de huisdeur wijd open. 't Kleine meisje hield Marcia nog bij de hand, toen ze de donkere door haken gesteunde hall betraden. Een steenen trap voerde naar boven en donkere gangen leidden naar de verschillende vertrekken. Hard stappend, ging Marcus voor naar een groote eenvoudig gemeubelde kamer, waar een koude lunch klaar stond. De donkere met eikenhout betimmerde muren harmonieerden met de eiken zoldering; maar nergens was een schilderij of eenige versiering te bespeuren. Het viertal ging aan tafel en een oude vrouw bracht nog het een en ander binnen; 't was Marcia, alsof ze droomde, toen ze tusschen Marcus en Percival in zat. Ze vond Percival sympathiek. Hij interesseerde haar, zelfs terwijl haar gedachten de gekste sprongen maakten. Hij probeerde haar in 't gesprek te betrekken, haar met een paar anecdotes te vermaken; maar Marcia wist niet veel te antwoorden. Het huis drukte haar. 't Leek haar toe, dat 't een tragedie verborg. Misschien dat in deze zelfde kamer — ze wierp die gedachte van zich af, maar toch ontam die haar den lust tot praten en tot iets gebruiken; ze was blij, dat ze eindelijk met het kind naar buiten kon ontsnappen.

't Meisje kende den omtrek goed. Ze nam Marcia mee naar haar geliefkoosd plekje, vanwaar men 't uitzicht had op een eenvoudige woning. Ze wees er met haar handje naar en vertelde:

„Daar wonen de oude Ebenezer en de kleine Marcus.”

Marcia had al opgemerkt, dat 't kleine ding, wanneer ze het over haar man had, sprak over „grooten Marcus”. Nu keek ze 't kind aan en vroeg:

„Wie is kleine Marcus?”

„Hij woont daar,” antwoordde 't meisje [en wees nog eens. „'t Is een kleine jongen. Ik speel wel eens met hem.”

„Ik dacht, dat de kleine jongen Mark heette,” meende Marcia.

„In werkelijkheid is 't Marcus,” vertelde 't kind, „naar grooten Marcus. De oude Ebenezer wilde hem Mark noemen. Maar zijn vader zei Marcus — naar grooten Marcus, die zijn beste vriend was. Hij werd altijd Marcus genoemd, maar zijn grootvader zei Mark. Kleine

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond redde als zestien-jarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochttertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelde de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken als een „verstandshuwelijk”. Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patient en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met voor zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Marcus Raleigh is een speelkameraadje van „Schatje,” gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visite's, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten.

Marcus heeft 't me verteld. Maar nu noemt iedereen hem Mark. Nadat zijn vader dood was, wilde zijn grootvader, dat hij nooit anders genoemd zou worden dan Mark. Als iemand toch Marcus zegt — is hij woedend.”

Marcia staarde recht voor zich uit. 't Kleine ding keek haar aan en klemde zich nog dichter aan haar vast. Daar ze geen moeder meer had en haast nooit een dame zag, scheen ze zich buitengewoon aan Marcia gehecht te hebben.

„Waar denkt u aan?” vroeg ze.

Marcia keek op haar neer, glimlachte en probeerde haar angst van zich af te zetten — de angst voor de een of andere catastrofe, welke haar leven verduisterde.

„Ik dacht alleen aan wat je me No. 10 verteld hebt, kindje,” zei ze. „Wie is de oude Ebenezer? Ken je hem?”

„Oh ja, heel goed. Hij houdt van me. Hij vertelt me heele geschiedenissen, maar Mark zegt, dat hij soms erg boos kan zijn. Ik probeer nu altijd Mark te zeggen, omdat Ebenezer anders verschrikkelijk kwaad is. Hij zegt, dat hij me later wel eens vertellen zal, waarom hij niet wil, dat zijn kleinzoon Marcus genoemd wordt; maar hij vindt me nu nog te klein. Weet u 't?” vroeg 't kind plotseling.

„Ik weet 't niet zeker,” antwoordde Marcia langzaam.

„U bent veel groter dan ik. Misschien vertellen ze 't u wel. Groote Marcus weet 't en Liefste ook. Maar hij wil 't me niet vertellen.”

Het kind zuchtte en kroop tegen Marcia aan.

„Ik weet, dat moeder dikwijls zei, dat dat 't ergste is van vrouw zijn. De mannen vertellen niet alles — alleen wat ze zeggen willen. Ze willen, dat de vrouwen alles vertellen, maar zelf houden ze een heeleboel geheim.”

Het kind sprak droomerig, alsof ze herhaalde, wat ze lang geleden gehoord had. Marcia voelde zich vreemd te moede, toen al die wijsheid van de onschuldige kinderlipjes rolde. Hielden de mannen werkelijk dingen achter? Was Marcus in dit opzicht net als andere mannen? Maar toch, had hij haar zelf niet gezegd, dat ze hem vragen mocht, wat ze wilde? — en ze had 't niet gedaan. Was 't vertrouwen in hem, was 't angst of was 't trots, die haar 't zwijgen had opgelegd? Marcia wist 't niet. Misschien was 't een mengsel van alle drie.

Een oogenblik later voegden de heeren zich bij haar en lieten Marcia 't heele huis zien.

't Was een eigenaardig gebouw met leege of ten deele gemeubelde kamers, sommige zaten dik onder 't stof en de spinnewebben, anderen waren klaar om dadelijk in gebruik genomen te worden, wanneer Marcus onverwacht kwam. De eetkamer, een kantoortje daarachter en een slaapkamer waren de vertrekken, die hij hoofdzakelijk gebruikte; en deze hadden 't stempel, dat Marcus overal op drukte — den eenvoud van den kluisenaar, vermengd met 't verlangen, om zich heen te hebben wat hij voor zich en zijn behoeften noodig achtte.

Verder was 't er somber; maar geen van de twee heeren doelde op de een of andere tragedie, die zich mocht hebben afgespeeld en Marcia kon niet zeggen of ze zwegen, omdat 't kind er was, of omdat ze dit van te voren hadden afgesproken.

Langs een anderen weg, die langs 't schiereiland ging, keerden ze naar huis terug. Ze namen afscheid van Percival en 't kind en bijna in onafgebroken zwijgen reden ze door naar Falconer's Hall. Ze schenen beiden in gedachten verdiept.

Op tafel in de hall lag een telegram voor Marcia, en toen ze 't gelezen had, uitte ze een gillette van plezier en gaf 't aan haar man. 't Was van Leslie Moncrieff.

„Plannen plotseling veranderd. Als je toestemt, kan ik onmiddellijk komen logeeren. Wacht spoedig antwoord.”

HOOFDSTUK XIII

LESLIE KOMT TUSSCHENBEIDE.

Leslie! — dat is lief van je!” „Gelukkig, dat je me kon hebben. Maar eigenlijk weet ik



Ode aan den kleinen voet.

(Foto M. G. M.)

niet of ik wel verstandig deed met mijn telegram. Ik verlangde erg naar je. Ik ben den heelen tijd bij je moeder geweest om haar gezelschap te houden, ze is erg trotsch op je. We hadden 't wel gezellig, maar toen de dokters je vader een kuur naar Karlsbad voorschreven, voelde ik, dat ik daar niet mee naar toe kon. Ik heb een hekel aan Duitse badplaatsen. Ik schreef naar de familie Standerton, maar daar zijn de kinderen ziek en dus —"

"Maar Leslie, waarom moet je me dat allemaal uitleggen? Geloof je niet, dat de eenvoudigste reden is, dat je graag hier kwam en dat ik dolblij ben met je komst? Weet je dan niet meer, dat ik je op mijn trouwdag vroeg om zoo gauw mogelijk te komen?"

"Ja, en ik antwoordde, dat ik niet voor den herfst kwam. Ik was dat ook vast van plan. Ik vind 't van mezelf eigenlijk niet goed, dat ik niet heb volgehouden. Pas getrouwde menschen —"

"Maar Marcus en ik zijn geen pas getrouwde menschen — tenminste niet, wat men gewoonlijk onder dien term verstaat. En al is 't nog geen herfst, we beginnen er hier toch al over te denken, in 't Noorden wordt 't vroeg koud. Marcus en ik hebben nu twee maanden aardsch genot gehad. Een beetje verandering zal ons alle twee goed doen."

Leslie keek haar vriendin onderzoekend aan. Marcia kwijnde niet — dat had ze al bij den eersten oogopslag gezien. Ze had een kleurtje, dat haar schoonheid nog verhoogde. Haar oogen schitterden, maar de donkere kringen, die er onder geweest waren gedurende den korten tijd van haar verloving, waren nu verdwenen. Ze was tener, zooals ze altijd geweest was, maar toch niet vermagerd. Over 't algemeen was Leslie niet ontevreden, maar van een ding was ze niet zeker. Waren er geen harde lijnen om den mond? Om de waarheid te zeggen, had Leslie eenige gewetenswroeging. Ze had wel niet haar best gedaan om 't huwelijk tot stand te brengen, maar ze had 't Marcia toch voorgepraat. Als ze niet steeds 't aanzien van Marcus in 't gunstigste, in 't meest romantische licht had gesteld, zou Marcia zich dan op 't allerlaatste oogenblik nog niet hebben teruggetrokken? Maar toch, een gegeven woord breken lag niet in 't karakter van een lady St. Barbe. Leslie probeerde zich daarmee in slaap te sussen, maar gerust was ze niet; eindelijk werd ze beheerscht door een overweldigend verlangen Marcia in haar nieuw tehuis te gaan opzoeken om voor zich zelf te oordeelen. En ze werd begroet op een manier, die haar bewees, dat ze van harte welkom was.

Ze waren in Marcia's heilgdom — een prachtig vertrek, behangen met zegroen satijn en vol Sèvres porselein. De kamer was achthoekig en de ramen keken uit naar verschillende kanten, er was een groot balkon vol planten en bloemen, waar men langs een trap weer toegang kreeg tot een gedeelte van den tuin vol prachtige planten, bloemen en fonteinen, dat den naam droeg van „mevrouw's tuin".

Leslie was sprakeloos van bewondering. Ze dartelde als een vlinder om al de schatten in de kamer of liep naar 't balkon, om van daaruit aan haar enthousiasme lucht te geven.

"'t Is of je een betooverde prinses bent in een betooverd slot, Marcia," lachte ze. „Besef je wel half, hoe gelukkig je bent?"

Marcia kreeg een kleur, maar niet om wat Leslie zelf. Haar scherp gehoor had 't geluid van Marcus' voetstappen opgevangen. 't Volgend oogenblik kwam hij, in rijcostuum, de trap naar 't balkon op en begroette de vriendin van zijn vrouw kalm, maar hartelijk.

Marcia ging naar binnen naar de theetafel en liet de twee alleen om de kennismaking te hernieuwen. Dat was niet moeilijk met een levendig, geestig schepseltje als Leslie. Van 't begin af had ze Marcus sympathiek gevonden. Zijn krachtige persoonlijkheid trok haar aan. Ze bewonderde hem om zijn echt mannelijke kwaliteiten, zijn ener-

gie en zijn werklust. Weer kreeg ze de overtuiging, dat hij de geschikte man voor Marcia was. Maar toch begreep ze, dat man en vrouw elkaar nog niet gevonden hadden. Er was iets tusschen hen. Ze waren nog steeds zeer gereserveerd tegenover elkaar. Ze geloofde echter niet, dat een van de twee spijt had over den gedanen stap. Ze zagen er niet ongelukkig of teleurgesteld uit. Maar iets was er toch niet in orde. Misschien zou de tijd haar leeren, wat dat „iets" was.

Ze waren alle twee blij met haar komst. Haar levendigheid bracht een nieuwe stemming in huis. Haar opgetogenheid over Falconer's Hall met alles, wat 't bevatte, haar enthousiasme over die mooie natuur, waarvan Marcus zooveel hield en die ook Marcia begon te boeien, dit alles stemde de jonge



Ontwerp door een nieuwe Heerenmode (foto Fox)

echtgenooten vroolijker. Marcia leek opgewekter; Marcus sloot zich minder in zijn kantoor op en zocht alle oogenblikken 't gezelschap van de beide dames. Ze maakten lange wandelingen of ondernamen rijtoeren, waarbij hij Leslie de mooiste plekjes liet zien. Van elken boom als 't ware kende hij de geschiedenis en hij wist zoo boeiend te vertellen, dat Leslie 's nachts er dikwijls van droomde. Maar niettegenstaande dat, drong ze steeds op nog meer verhalen aan en in 't woeste heuvelland bestonden nog heel wat spookgeschiedenissen.

"Hij vertelt ze, of hij alle verhalen met eigen oogen gezien heeft," zei ze lachend tot Marcia, toen ze eens met hun tweeën in den tuin liepen. Marcus was naar de mijnen gegaan en moest misschien wel een paar nachten op Wold Hall blijven. 't Was zijn eerste afwezigheid sinds de komst van Leslie en 't meisje had hem verklaard, dat 't vreeselijk stil zou zijn gedurende zijn afwezigheid. Nu zij met Marcia alleen was, kon ze vrijuit over hem spreken op den half spottenden, maar ernstig gemeenden toon, die haar eigen was.

"Heb ik je niet altijd gezegd, dat hij niet van deze eeuw is? Hij behoort tot een heel ander tijdperk! Toen er nog reuzen op aarde rondliepen! Ik hoop, dat je trotsch op hem bent. Ik zou 't zeer zeker zijn, als ik een man had, zooals hij!"

Maar Marcia zweeg en glimlachte zelfs niet. Een pijnlijke trek kwam op haar gezicht en Leslie merkte 't.

"Marcia, je hebt iets, wat je hindert. Kun je 't me niet vertellen?"

Marcia zei langen tijd niets, toen antwoordde ze: „Ik wil 't je graag vertellen, Leslie. Ik heb er allang naar verlangd mijn hart eens te kunnen uitstorten. Misschien wordt mijn angst minder, als ik 't vertel. Maar ik wil niet onbillijk zijn tegenover Marcus. En hoewel ik soms geprobeerd heb om hem er naar te vragen, heb ik 't nooit over mijn lippen kunnen krijgen."

Leslie's nieuwsgierigheid was in hooge mate opgewekt, maar ze wilde 't niet zeggen, uit angst vertrouwen te dwingen.

"Je moet doen, wat jezelf 't beste oordeelt, Marcia. Als ik je helpen kan, zal ik 't graag doen. Maar ik heb altijd gedacht, dat de man de aangeezene persoon was om zijn vrouw te helpen — voor al een man als Marcus."

"Je mag hem graag, Leslie. Dat heb ik van 't begin af gemerkt en dat maakt 't voor mij gemakkelijker. Je zult dus niet te gauw kwaad van hem denken?"

"Ik geloof, dat ik dit heel moeilijk zou kunnen. Hij heeft iets, dat me buitengewoon aantrekt. Toch vind ik iemand niet gauw sympathiek. Ik geloof, dat ik als bij intuïtie voel, dat je hem vertrouwen kunt."

"Dan zal ik 't je vertellen, Leslie. Misschien zie jij licht, waar 't mij allemaal duister is. Leslie, veronderstel eens — veronderstel eens — dat je getrouwd was en dat je daarna hoorde — dat men beweerde — dat hij — dat hij zijn vriend vermoord had — wat zou je dan doen?"

Leslie bleef staan en keek haar verwonderd aan.

"Wat bedoel je daarmee, Marcia?"

Toen vertelde Marcia haar alles; haar achterdocht, haar twijfel, door de woorden van een kind opgewekt, versterkt door de manier van haar man, toen hij over den ouden Raleigh gesproken had, nog grooter geworden door de bedekte toespelingen van haar bezoeksters en de opmerkingen van haar kamenier. Uit dat alles had ze opgemaakt, dat 't verleden van Marcus Drummond 'n geheim verborg.

"Hij vertrouwt me niet, Leslie. Hij vertelt me niets. Hij laat me alles van anderen vernemen; maar zelf zegt hij niets. Ik ben toch zijn vrouw. Ik heb 't recht om alles uit zijn leven te weten."

Marcia zweeg plotseling, ze voelde, dat de oogen van Leslie op haar rustten met een blik, welks meening ze dacht te begrijpen.

"Je denkt misschien, dat ik zoo niet mag spreken. Ik heb altijd gezegd, dat ik geen illusies had, dat ik niets van zijn verleden wilde weten. Leslie, toen ik dat zei, was ik nog niet getrouwd. Ik begreep nog niet —"

Weer zweeg ze. Kon ze een ongetrouwd meisje duidelijk maken welk een band er bestond tusschen man en vrouw? Deze twee maanden waren Marcia zelf een openbaring geweest. Maar hoe kon ze dat uitleggen — zij, die haar eigen gevoelens niet begreep?

"Heb je hem ooit iets gevraagd, wat hij weigerde je te vertellen?" vroeg Leslie.

Marcia zweeg. Toen antwoordde ze trotsch: „Ik moet niet hoeven te vragen. Ik heb een hekel aan vragen. Ik geloof, dat ik dan maar liever niets hoor. Als er iets te vertellen is, moet mijn man dat ongevraagd uitleggen."

"Wel," sprak Leslie nadenkend, „laten we de zaak nu eens van zijn gezichtspunt bekijken! Marcus heeft ook zijn trots. Oh, ja, Marcia, in dat opzicht geven jullie elkaar niets toe. Hij heeft je verteld, wat hij je zou geven, als je met hem trouwde. Hij heeft prachtig woord gehouden. De voorwaarden van 't contract zijn van weerskanten nagekomen. Maar dit vertrouwen — dit terugdringen in 't verleden was niet in den koop besloten. Als jij 't niet vraagt, hoe kan Marcus dan weten, dat je 't graag wilt hooren? En denk aan 't bekende spreekwoord: „Qui s'excuse, s'accuse."

"Je gelooft dus niet, dat hij 't gedaan heeft?"

"Ik geloof heelemaal niets. 't Lijkt op een legende uit deze woeste streken. Wat ik volhoud is, dat wanneer er in zijn verleden iets is, dat jij behoorde te weten, Marcus 't je voor 't trouwen verteld zou hebben."

(Wordt voortgezet)



Avondstemming aan de Theems. Op den achtergrond de Londensche Blackfriars Bridge en het Parlementsgebouw.

MEKTOUB

Een
Oostersch Mysterie

DOOR J. P. BALJÉ

Alexandrië, de Oostersche stad, stad van mysterie, lag vóór hen! Het doel van hun reis was bereikt. De vijf vrienden: Ben Daniels, Lewis Richardson, Jack Befford, Edgar Holmes en Dick O'Connor, hadden lang beraadslaagd, waarheen ze hun reis zouden maken. Allen waren er vóór, en tevens in de gelegenheid, eenige maanden weg te blijven. Edgar Holmes en Ben Daniels, die niets omhanden hadden — beiden gingen voor welgesteld door — spraken zelfs van een half jaar of nóg langer. Na breedvoerige discussies werd tenslotte besloten naar het mysterieuze Oosten te gaan, en daar lag Alexandrië nu vóór hen!

Zij hunkerden er naar, avonturen te beleven, echte, geheimzinnige Oostersche avonturen, vol mysterie, griezelligheid, spanning.... Vlug zochten zij hun hotel op en verfrischten zich wat. Nog denzelfden avond van hun aankomst bezichtigden zij de stad. Men kón immers niet weten, mogelijk was het lot hun gunstig gezind, konden zij al direct „in relatie treden” met de occulte machten, en een tipje van den sluier oplichten, waarin het verre, zoowel als het nabije Oosten gehuld is! Maar.... zij werden teleurgesteld! Een week verliep, en niets wees erop, dat hun verblijf in Alexandrië in iets zou afwijken van een gewoon vacantie-uitstapje.

Lusteloos en teleurgesteld slenterden zij op zekeren avond door de straten van de stad, allen min of meer in een geprikkelde stemming. Een oude bedelaar vervolgde hen nu al sinds tien minuten hardnekkig, liep nu eens voor de voeten van Jack Befford, maakte het dan weer Dick O'Connor lastig! Dat begon Lewis Richardson te vervelen.

Driftig stapte hij op den viezen oude af, en

gaf hem een schop, zoodat de grijsaard zich in het stof wendte. Zijn gelaat vertrok zich in een woedenden grijns, zijn oogen schoten vuur en met gekromden rug, zijn vuisten gebald, het schuim op de lippen, stond hij voor het vijftal.

„Vervloekt zult gij zijn, ongeloofige honden! Moge Allaha u straffen! Geen jaar zult gij meer leven, dat staat in de sterren geschreven! Gij — zijn vinger wees dreigend op

Lew Richardson — gij zult de eerste zijn.”

Hevige haat was op zijn gelaat te lezen.

„Gij zijt de tweede!” wendde hij zich tot O'Connor, en tot Jack Befford: „Gij de derde!” Toen keerde hij zich tot Edgar Holmes en Ben Daniels. „Gij beiden zult het langste leven, maar des te erger zal uw angst zijn, als uw vrienden vallen! Eer een jaar verlopen is, zal ook uw vervloekt lichaam tot stof vergaan zijn.” Hij wees op Ben Daniels. „Gij zult als vierde vallen en de andere effendi zal de laatste zijn.”

De gestalte van den bedelaar stond nu hoog opgericht voor hen, en in zijn oogen lag een valsche uitdrukking.

„Mektoub..... het staat geschreven!” mompelde hij nog. Toen keerde hij zich om, en verdween.

Even bleven de vrienden hem nakijken, toen schudden zij het gevoel van afschuw, dat hen bij het prevelen der vervloeking van den oude bevangen had, af.

„Bah, wat een kerel!” sprak Edgar Holmes zachtjes, „die lui hebben iets in hun oogen, dat je onder den indruk van hun woorden doet komen, al zijn die ook nog zoo absurd. Ik heb er voor vanavond genoeg van en ga terug naar ons hotel om een stevigen cocktail te drinken.”

* *

Een maand was voorbijgegaan. Lewis Richards en Dick O'Connor waren weer naar Europa teruggekeerd, daar hun zaken een langer verblijf in Alexandrië niet toestonden. De drie anderen waren nog achtergebleven, daar niets hen naar Engeland terugriep.

Op hun gemak rookten zij hun cigarettten op het terras van hun hotel, toen er een telegram voor Ben Daniels bezorgd werd.

Vlug scheurde deze het open en onder het lezen werd hij doodsbleek. „Van Dick O'Connor,” zei hij. „Lewis Richardson is in de Middellandsche Zee overboord geslagen en verdronken!”

„Nummer een!” zei Edgar Holmes verschrikt. „Arme Lew!”

Zwijgend staarden zij voor zich uit. In aller gedachten doemde de dreigende gestalte van den bedelaar weer voor hen op.

„Mektoub.... het staat geschreven....!” klonk hun als een dreiging in de ooren. Zij huiverden.... ondanks de hitte....

* *

Zes weken later lazen zij in een Parijsche krant, dat de bekende zakenman Dick O'Connor bij een wilde fuif in een beroerte was gebleven. Men schreef zijn plotseling overlijden toe aan overmatig gebruik van cocktails in de laatste paar weken.

De stemming van de drie vrienden werd ernstig.

Voor het eerst begonnen zij te gelooven aan een noodlot. Zij spraken er van, hun verblijf aldaar op te breken, maar Ben Daniels wilde er niets van weten.

„Men ontkomt zijn noodlot toch niet,” monterde hij hen op, „hier of elders, als we er aan gelooven moeten, gaan we toch! En bovendien, wie zegt, dat het niet een toevallige samenloop van omstandigheden is? Wie zegt, dat die ellendige bedelaar daar invloed op heeft? Laten we ons daar maar niets van aantrekken!”

Zoo bleef men nog.....

* *

Toch, het scheen, alsof de bedelaar wel degelijk gelijk zou krijgen. Op een jachtpartij in de buurt van Alexandrië hadden Edgar Holmes en Ben Daniels, die hun vriend Jack Befford kwijt waren geraakt, hem eindelijk teruggevonden, roerloos, met het gelaat voorover op den grond liggend; het heft van een dolk stak uit zijn rug..... Verlamd van schrik hadden zij het niet kunnen aanzien, hoe hun vriend werd weggedragen; zij waren vooruitgeijld, terug naar Alexandrië. Pogingen om het raadsel op te lossen, leidden tot niets. Men kwam niet te weten, wie de dader was. En het lichaam van hun vriend was den volgenden dag spoorloos verdwenen.....

„Het staat geschreven....!” kreunde Edgar Holmes, toen hij met zijn vriend Ben alleen in het hotel zat. „Kerel, zoo langzamerhand wordt het ook onze beurt! Als de bedelaar gelijk heeft, zou jij nu moeten volgen, en dan.... ikzelf. Beloof mij, beste jongen, neem je in acht. Het moge egoïstisch klinken, maar zo lang jij leeft, heb ik nog het geruste gevoel, dat er geen onmiddellijk gevaar voor mij dreigt. Neem je in Godsnaam in acht, doe me een plezier, en ga niet alleen uit!” Zijn stem was smeekend.

„Beste kerel, ik wil je dat met genoegen beloven, als ik je daarmee gerust kan stellen. Maar ik heb het idee, dat we er niet aan zullen ontkomen. Eerst beschouwde ik alles als een lugubere grap, als een machteloze bedreiging van een zwakzinnigen Oosterling. Thans zie ik den ernst ervan maar al te duidelijk in.”

Dikwijls zag Edgar visioenen van Engeland, van een lief, teer wezentje, dat hij daar had achtergelaten.

Nooit had hij beseft, wat zij voor hem betekende, eerst thans werd het hem duidelijk, dat hij geen oogenblik zou aarzelen, haar te vragen, als hij weer in Engeland terug was. *Als...*!

Ook Ben Daniels scheen zijn goed humeur verloren te hebben. Zonder te spreken kon hij, evenals Holmes, voor zich zitten staren, blijkbaar in sombere gedachten verzonken. Totdat hij zich niet langer in kon houden en zich tot Holmes wendde:

„Edgar,” begon hij, „we kennen elkaar nu al jarenlang, vanaf de schoolbanken zijn we vrienden geweest, en daarom kan ik je eerlijk opbiechten, wat ik op te biechten heb! Ik ben verloren, Edgar. Een week geleden heb ik bij het spelen in het Casino een enorme som verloren en ik ben niet bij machte te betalen! Overmorgen moet ik de schuld afgelost hebben! 't Is me echter onmogelijk en *dit* zal dus het einde wel zijn!”

Achteloos speelde hij met een revolver.

Angst blonk in Edgar's oogen. „Ben je razend. Ben? Ik smee je, doe dat *niet*! Hoeveel heb je nodig? Je weet, ik ben vermogend, morgen kan ik hier bij een bank het bedrag opnemen en het je schenken of leenen. Maar doe niet het uiterste. Spreek, hoeveel?”

„Vierduizend pond Sterling! Dus geen kleinigheid! Bovendien, Eddie, ik *wil* dat niet van je accepteren. Ik prefereer den dood boven een aalmoes. Mijn eer is ermee gemoeid, vergeet dat niet, beste jongen!”

„Ben, oude vriend, denk erover na, bedenk wat óók voor mij de gevolgen kunnen zijn. *Jij bent de vierde...* ik de laatste...! Denk aan dien vervloekten bedelaar!”

„Goed, Edgar, ik zál erover denken!” Met deze woorden zocht Daniels zijn kamer op.

Een uur 's nachts! Stil sloop Daniels uit zijn kamer. Loerend keek hij in de gangen van het hotel: *niets*! Vlug sloop hij voort, naar buiten. Doch hij had niet opgemerkt, dat ook Holmes hem naar buiten was gevolgd. Deze, door doodsangst uit den slaap gehouden, had gemerkt, dat



Zeilwedstrijd bij maanlicht.

Daniels was opgestaan. Gelukkig had Holmes zijn kleeren aangehouden en lag hij zoo op den divan te soezen, dus kon hij Daniels onmiddellijk volgen. Hij vreesde, dat deze tóch zijn snood plan wilde uitvoeren en zelfmoord plegen. Maar hij zou het hem verhinderen!

Daniels liep vlug door de straten van Alexandrië. Nu en dan keek hij om, maar Holmes zorgde ervoor in de schaduw te blijven, zoodat hij niet

werd ontdekt. In de buitenwijken van de stad aangekomen, verdween Daniels plotseling in een huis. Verwonderd sloop Holmes dichterbij; toen besloot hij, eveneens naar binnen te gaan. De deur stond gelukkig aan, hij liep de donkere gang door, en zag een lichtstreep van onder een deur. Zou Daniels daar binnen zijn?

Stil gleed hij nader, hij hoorde binnen gelach en bekende stemmen. Wat wás dat, hoorde hij

nu niet Befford's naam noemen? En ook zijn eigen naam, gevolgd door een spottend lachen. Hij moest er meer van weten! Kalm trok hij zijn revolver, wierp toen plots de deur open.... Wat hij aanschouwde sloeg hem met stomheid! Dáár zaten, rond een wrakke tafel.... *Lewis Richardson, Dick O'Connor, Jack Bafford, Ben Daniels en.... de oude bedelaar!* Als een bliksemschicht ging 't door zijn hersens, dat alles een complot geweest moest zijn, een complot, om hem angst aan te jagen en.. zijn geld af te zetten. Een sarcastisch lachje verscheen om zijn lippen.

„Zoo, zoo, dát is dus de oplossing. Mooie vrienden zijn jullie! Mek-toub.... haha! Als een kind hebben jullie mij bang gemaakt, en 't is je gelukt! Gelukkig ben ik bijtijds achter jullie smerige praktijken gekomen. *Dat* stond geschreven....!”

Toen keerde Edgar

Holmes zich om en verdween. Met de volgende

boot keerde hij naar het

nuchtere Engeland terug.



Ieldere nacht op het Canadeesche St. Placide-meer.



VROUWENLEVEN

Wintermantels

De mantels, welke Vrouwe Mode ons voor het a.s. winterseizoen voorschrijft, kenmerken zich door zeldzaam gracieuze lijn en rijke bontgarneering. Zoowel sport- als namiddag-modellen hebben een breeden overslag, zijn aan de taille een weinig ingenomen en zijn naar onderen toe klokkend.

Wat de lengte betreft, deze is ongeveer 30 c.m. van den grond. De mantels, welke voor de ochtenduren bestemd zijn, worden hoofdzakelijk uit diagonaal- en tweedstoffen vervaardigd. Meestal zijn ze voorzien van een bijpassende peau de suède ceintuur, een bontkraag of bontcravatte. Heel dikwijls worden ze vergezeld door een barethoed, een tasch en schoenen van dezelfde stof. Laatstgenoemde meestal in combinatie met box-calf of lakleder.

Ter garneering van dit soort mantels worden hoofdzakelijk kortharige bontsoorten gebezigd, zooals breitschwanz, caracul en astrakan.

Beige-bruin en grijsachtige tinten genieten voor de ochtenduren de voorkeur.

Wat de namiddagmantels betreft, deze zijn haast zonder uitzondering getailleerd, hebben een

breeden, schuinoplopenden overslag en zijn van achteren vaak langer dan van voren. Het „redingote“-model, op een dubbele rij knopen sluitend, is wederom zeer modern.

Als materiaal voor gekleede mantels gelden velours, en echt of imitatie breitschwanz als het allernieuwste. Waar het de garneerende bontsoorten aangaat, noemen we slechts de voornaamste, n.l. vos, lynx, caracul, astrakan en breitschwanz.

Kragen en mouwgarneeringen bieden dit jaar de grootste verscheidenheid.

Op sportmantels wordt de „Russische kraag“ veel toegepast, zoo genoemd, omdat hij doet denken aan de kragen, welke de jassen der Russische officieren indertijd garneerden.

Geheel nieuw zijn de bontkragen, welke van achteren een plooi vormen (zie fig. 3 van onze illustratie). Deze kragen glijden niet van den schouder af en geven een aardig silhouet.

Behalve dit soort kragen worden er veel gewone shawlkragen, opstaande kragen en bontcravatten gedragen.

Pelerine- en cape-effecten worden, evenals van den zomer, veel toegepast.

De mouwgarneeringen getuigen van de onuitputtelijke fantasie der ontwerpers. Meestal wordt

1. Chique mantel van grijsachtig tweed, gearneerd met peau de suède-ceintuur, kraag en manchetten van glanzend zwart bont. 2. Mantelcostuum van donkerrood fluweel. Het rokje is in vorm geknipt, en het manteltje met zwart bont afgezet. 3. Mantel van groen smyrna velours met kraag en „mousquetaire“ manchetten van grijs persianer. 4. Elegant namiddag-ensemble, bestaande uit: klokrokje en nauwsluitenden driekwart mantel van grijs breitschwanz, rijk met vossenbont gearneerd. 5. Gekleede mantel van zwarte wolstof met grijze bontgarneering

de mouw versierd met stukken bont, op origineele manier aangebracht.

Behalve zwart, zal er dezen winter veel grijs, bruin, rood en groen gedragen worden.

Zwarte mantels worden meestal met grijs, zwart of wit bont gearneerd.

Enkele modellen worden met bont in dezelfde tint versierd, hetgeen lang niet altijd tot gelukkige resultaten leidt, vooral niet wanneer de mantel groen of rood is.

Tot de allernieuwste snufjes behoren de mantels, welke er uitzien als een costuum, bestaande uit drie-kwart mantel en klokrokje.

Vele nieuwe creaties zijn geheel zonder sluiting; ze moeten om de figuur gedrapeerd, en door de draagster dicht gehouden worden. Het dichthouden van den mantel geeft ongetwijfeld een aardige lijn, doch is vooral in een klimaat als het onze hoogst onpraktisch.

Wat zal de draagster b.v. moeten beginnen, wanneer ze genoodzaakt is met de eene hand haar parapluie op te houden en de andere hand door een kinderkuistje in beslag genomen wordt?

MARGUERITE HAGEDOORN.

Potten, pannen, ketels en alle keukengerei worden steeds prachtig helder door even gebruik te maken van

VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken





Z.F.C. vestigde zich Zondag, door een 3—2 overwinning op Ajax, steviger op de bovenste plaats in afdeling I. Hierboven het kranige Zaaansche team.

SPORT VAN ZONDAG

De wisselvalligheid van het voetbalspel heeft zich Zondag j.l. weer geducht doen gelden.

Drie leiders in onze uitgebreide eerste klasse voetbalwereld werden ontthoofd.

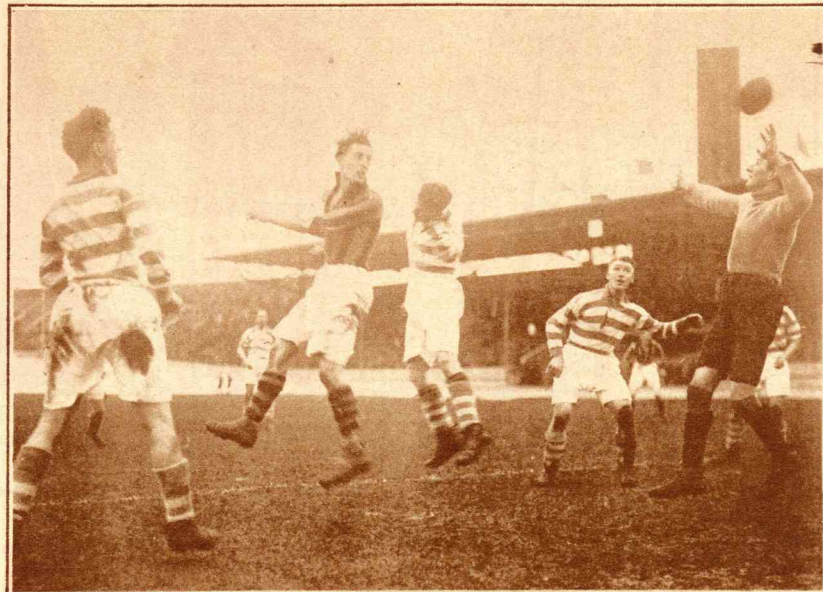
Bij al die verrassingen is de hoofdstad niet achtergebleven. Blauw-Wit bereidde zijn aanhang een surprise van de meest onaangename soort in den vorm van een nederlaag tegen R.C.H. Een nederlaag trouwens, die de zebra's volkomen verdienen. Het was zelfs zoo gek niet geweest, wanneer de Stadionclub haar minderheid in een paar goals meer tegen uitgedrukt had gezien.

Dat de kampioensillusies in het kamp der gestrepten meer en meer in rook opgaan laat zich verklaren. Eerst was het H.V.V. dat Blauw-Wit versloeg en nu weer R.C.H. Dat zijn twee wedstrijden welke door een kampioen in spé zeker niet verloren mogen worden. Dus schrapen wij deze stadgenooten voorloopig van de lijst der gegadigden, onder wie de beide Rotterdamsche clubs, Feijenoord en Sparta, thans een zeer bevoorrechte plaats innemen.

Ajax is er in Zaandam niet in geslaagd het verlies van Blauw-Wit te compenseeren. Integendeel, ook de Ajaciden werden geklopt en moeten het thans aanzien dat Z.F.C. met een voorsprong van vier punten aan den kop gaat. De Amsterdammers troffen het niet dat zij juist in dezen belangrijken wedstrijd eenige van hun beste krachten moesten missen. Bovendien trapt van Kol tegen het einde het beslissende doelpunt in eigen goal, zoodat men kan begrijpen dat de uittocht der duizenden Amsterdammers uit het stadje van Czaar Peter niet in feeststemming geschiedde.

De Zaankanters kunnen zich terecht verheugen over het fraaie resultaat. Dit moge dan tenslotte

op een niet ongelukkige manier verkregen zijn, verdiend was het toch zeer zeker wel. Wij wenschen het kranige rood-witte elftal van de Zaan op zijn verderen weg naar het kampioenschap veel succes. Die weg gaat weliswaar niet over rozen, doch de Z.F.C.'ers zijn voor geen klein geruchtje vervaard. De kans dat zij ditmaal zullen bereiken wat hun in het vorig seizoen op het nippertje mislukte, achten wij vrij groot.



Blauw Wit wederom geklopt. Ditmaal was het R.C.H., dat de beide puntjes uit het Stadion kaapte. Bovenstaand spelmoment werd genomen voor het Amsterdamsche doel.



De wedstrijd Z.F.C.—Ajax te Zaandam. De Zaaansche keeper ontnemt op deze kiek Volkers een scoringskans.



De Zaaansche athletiekwedstrijden. Er werd een estafette geloopt, bestaande uit 9 ploegen van 5 man. Kiekje bij den start.

In de tweede klasse verdient D.W.S. een eere-saluut voor de prachtige prestatie in de oude Spaarnestad, waar de Haarlemsche roodbroeken in den vorm van een 5—3 nederlaag aan den lijve ondervonden dat er met de Spaarndammerbuurtbewoners niet te spotten valt. Niet alleen het feit zelf, doch de manier waarop de polderbewoners hun laatste wedstrijden winnen, doet het beste verwachten. Haarlemmers, die den wedstrijd zagen, bekenden volmondig dat de club van Jan van den Berg

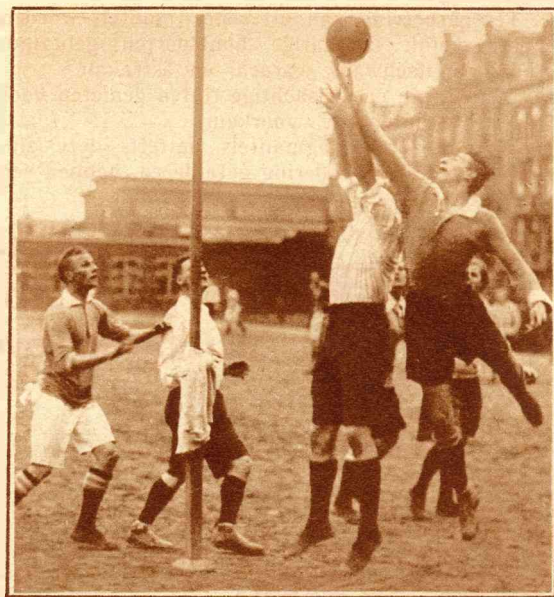
tegen het doortastende spel der D.W.S.'ers niet was opgewassen.

In deze zelfde afdeling kwam heel het Amsterdamsche corps triomphantelijk uit den strijd. Spartaan klopte op zijn eigen veld Bloemendaal met veel moeite en V.V.A. behaalde in Zandvoort een éclatante overwinning (4—1) op de club van dien naam. Zoo er ten opzichte van V.V.A. nog eenige vrees mocht bestaan, is die thans wel weggenomen.

* * *

In 2 A ging het wat minder naar wensch. Wel mogen we T.O.G. een compliment maken voor het resultaat in Helder, waar onze jongste tweede klassers H.R.C. twee punten ontnamen, doch hier-tegenover staan nederlagen van A.F.C. en D.E.C.

De redds moesten in de derby tegen Zeeburgia met 4—1 het onderspit delven. De kans voor de whites is nog niet verkeken. Als dit het keerpunt is, kunnen we tenslotte nog vrede nemen met A.F.C.'s dikke nederlaag. D.E.C. zit letterlijk en figuurlijk in den put. De kampioenen van het vorige seizoen kunnen geen goed meer doen. Met T.O.G. sluiten zij de rij, zoodat de toestand hier niet bepaald gunstig is.



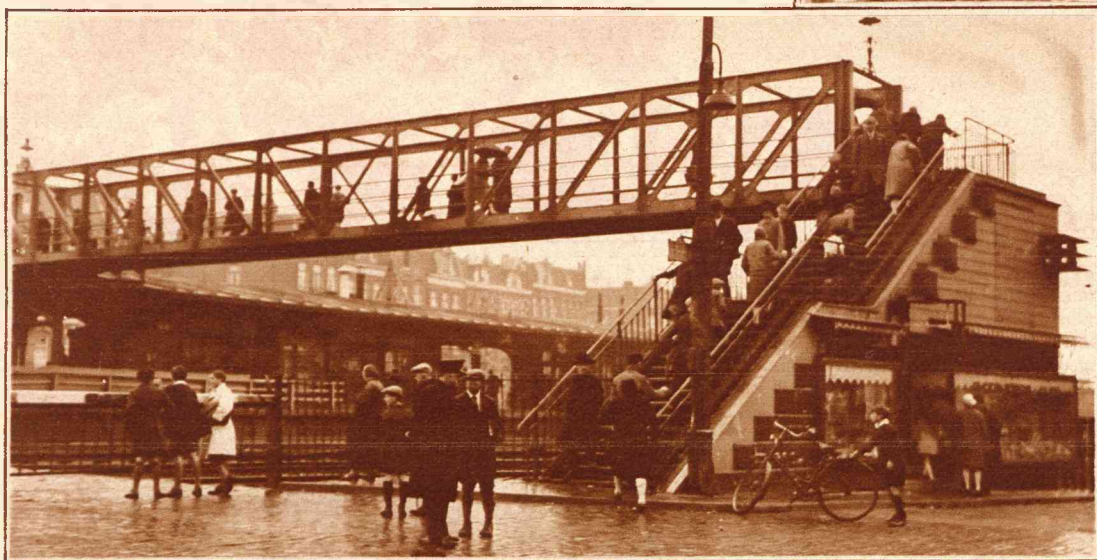
D.V.D. wint met 4—2 den korfbalwedstrijd tegen Westerkwartier. Spelmoment uit dezen, op het Parkscheurburg-terrein gespeelden wedstrijd.

UIT DE HOOFDSTAD

De spoorwegovergangen in de Oost-Indische buurt vormen een groote bron van ongemak voor de omwonenden. Het aantal treinen, dat per dag passeert is zeer groot en geregeld moet men zich een wandeling over de luchtbrug getroosten. Als de boomen neer zijn.



Hoera! We kunnen over!



De luchtbrug bij 't Muiderpoortstation.

Zij, die den moed hebben opgegeven, of den moed niet vinden om te wachten.

Ingesloten tusschen de spoorboomen, 'n toestand, welke vaak voorkomt.





De nieuwe Lord Mayor van Londen, Sir W. Phene Neale, heeft zijn ambt met het gebruikelijke ceremonieel aanvaard. In een prachtige koets rijdt hij naar de Town Hall.



Ter gelegenheid van zijn ambtsaanvaarding hadden allerlei feestelijkheden plaats. O.a. was een Indische optocht geformeerd. De olifanten, die in den stoet meeliepen, braken op een gegeven oogenblik los en verwondden dertig personen.

Tot degenen, die de plechtigheden bijwoonden, behoorden ook twee te Londen vertoevende Arabische ministers.



Buitenlandsche Plaatjes



Het beroemde Capitoelgebouw te Washington krijgt een goede beurt.



Overstromingen teisteren Oost-Duitsland. De pakketpost te Frankfort a. d. Oder doet de ronde.



HET OUDE CHINA

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent: per kwartaal Bij VOORUITBETALING f1.625; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.